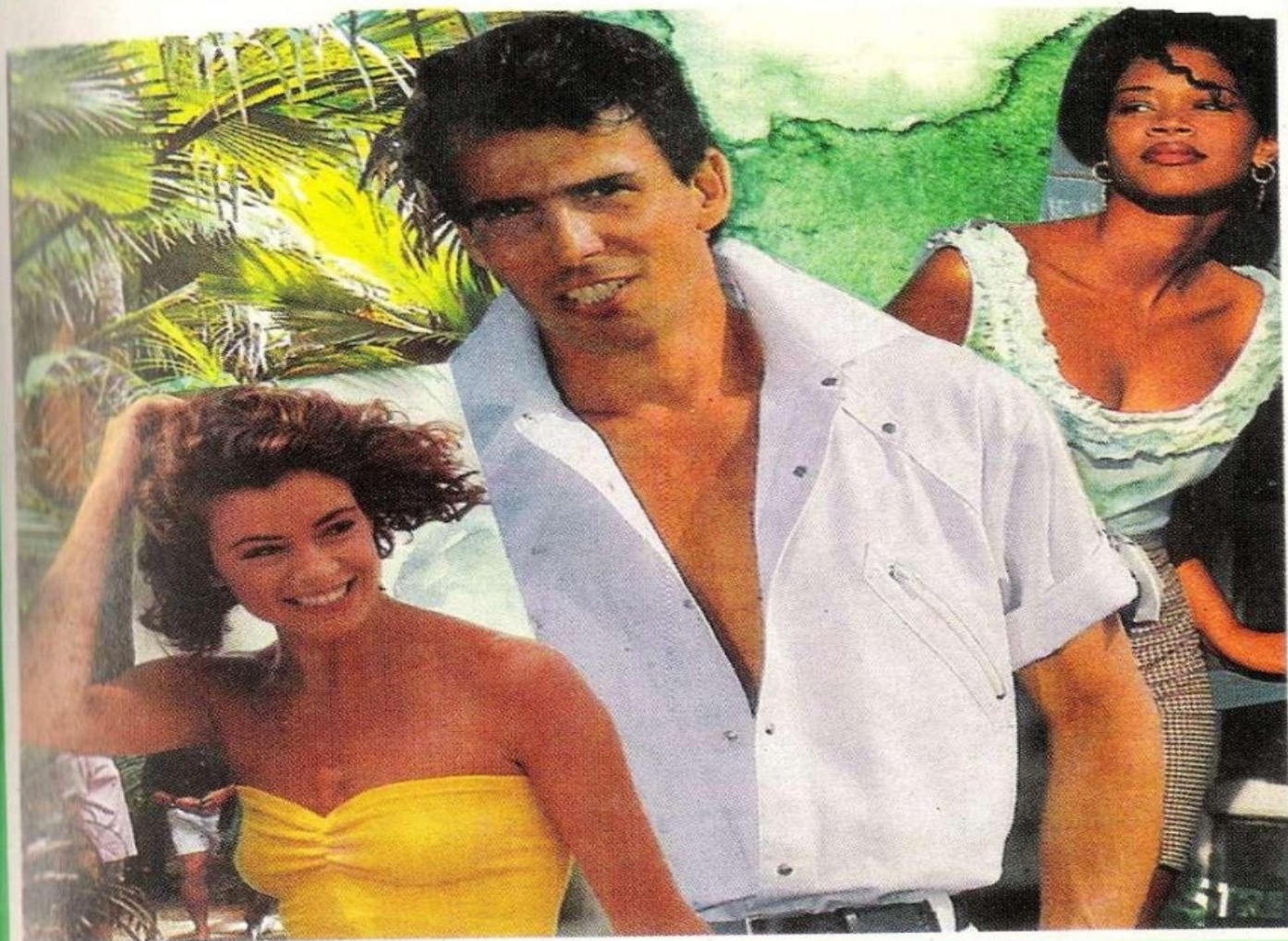

ЕКЗОТИКА

26

МАРИ КОЛИНСЕН

**ДА ОБИЧАШ
И ДА БЪДЕШ
ОБИЧАНА**

**МАРИ КОЛИНСЕН
ДА ОБИЧАШ И ДА БЪДЕШ
ОБИЧАНА**

Превод: Деляна Чемширова

chitanka.info

Таити, перлата на Южния Пасифик, за мнозина означава нескончаеми туристически атракции и романтични приключения.

Не за тях идва в това райско кътче пленително красивата Дженифър Ивънс, а за да работи като журналистка. Най-неочаквано ангажиментите ѝ се оказват много по-различни от онова, което си е представяла и я принуждават да направи един съдбоносен избор.

I

Дженифър надникна през илюминатора и се загледа за миг в необятния безкрай на ширналия се под нея океан. Облегна се назад и затвори очи.

Отново в мислите ѝ изплуваха събитията от изминалата седмица, които бяха станали причина да седи сега в самолета за Таити.

Малко преди матурата в колежа Дженифър за първи път се почувства самотна. Скромното наследство, останало от родителите ѝ, едва покриваше разходите от първа необходимост, затова се налагаше да погребее мечтите си за по-нататъшно следване. Бе решила да си търси работа като журналистка.

Но тъкмо тогава получи писмо от госпожа Д'Арси, което ѝ откриваше възможности за пътешествие и приключения. Досега никога не се бе страхувала от предизвикателства, затова не пропусна този шанс.

Госпожа Д'Арси бе приятелка на майка ѝ от училищната скамейка. Макар и двете да не се бяха виждали от сватбата на майка ѝ, по произход французайка, за американски войник, пребиваващ в Париж, връзката между тях не се бе разпаднала. Дженифър бе разбрала за съществуването на госпожа Д'Арси едва преди пет години, когато родителите ѝ загинаха при автомобилна катастрофа. Оттогава единственият контакт между тях двете бяха няколкото пощенски картички за Коледа.

Но нещата се промениха с това неочаквано писмо.

Госпожа Д'Арси, вдовица на френски художник, живееше от дълги години на Таити, райски остров в южната част на Тихия океан. Още като млада бе дошла с мъжа си тук и след смъртта му бе останала заедно със сина си. За него Дженифър знаеше само, че е архитект и възнамерява да направи име със строителство на големи хотели.

Американско списание бе помолило госпожа Д'Арси да напише няколко статии за живота си на Таити. Тази бе причината да изпрати писмо на Дженифър. Искаше да я ангажира като сътрудничка, която да

превежда написаното от френски на английски, да го редактира и да води кореспонденцията с американските издатели.

За Дженифър се откриваше чудесна възможност. Благодарение на майка си говореше свободно френски, а също така разполагаше с необходимите журналистически знания. В момента се чувстваше малко несигурна, защото се намираше в неизвестност за онова, което я очакваше.

Леко обтягане на предпазния колан я откъсна от мислите ѝ. Погледна отново надолу и остана поразена от красотата на картината пред очите си.

Самолетът се снижаваше към пистата, която вече добре се различаваше. Огненото кълбо на залязващото слънце почти се бе скрило зад тъмните върхове на планините, но продължаваше да залива с червени, жълти и оранжеви отблясъци острова и обграждация го океан. Дженифър гледаше като омагьосана играта на светлини и сенки и си мислеше, че никога през живота си няма да забрави това първо впечатление от Таити.

Слезе от самолета, влезе в сградата и спря малко объркана сред голямото хале на аерогарата, оглеждайки се безпомощно. Госпожа Д'Арси бе съобщила с телеграма, че синът ѝ ще я посрещне на летището, но Дженифър нямаше никаква представа как изглежда той. И докато размишляваше дали не е по-добре първо да се погрижи за багажа си, чу зад гърба си плътен глас:

— Госпожице Ивънс! Госпожице Ивънс!

Обърна се и видя едър широкоплещест мъж да се приближава с енергична походка към нея.

— Госпожице Ивънс? Добре дошла на нашия малък остров. Аз съм Рой Д'Арси.

Гъста черна коса обрамчваше мургавото тясно лице, на което силно контрастираха две стоманеносини очи. Брадичката му бе квадратна, волева, а усмивката — малко пресилена и неискрена. Цялото му изражение издаваше самоувереност. Под погледа на тези студени очи Дженифър съвсем изгуби и малкото си останало самочувствие.

— Радвам се да се запозная с вас, господин Д'Арси — успя да каже най-накрая. — Тъкмо се чудех как ще ви позная. Как успяхте да ме откриете толкова бързо?

— Много просто — отвърна високомерно той. — Трябваше само да се огледам за една малко смутена авантюристка. Но дори да не отговаряте напълно на представите ми за авантюристка, не приличате и на обикновен турист. А също не сте и объркана. Ако нямате нищо против, да се погрижим за багажа ви и да потегляме.

И без да дочака отговора ѝ, се устреми към багажното отделение.

Тя преглътна яда си и тръгна след него. Трудно успяваше да го следва в блъсканицата. На гишето той се извърна и избоботи с плътния си глас:

— Все още ли помните колко чанти имате?

Усети как червенина изби на лицето ѝ. Как смееше да се държи с нея като с хлапачка? Какво изобщо знаеше той за нея?

Естествено, че ще я смята за авантюристка! Въпреки приятната си външност, той бе най-арогантният мъж, когото бе срещала някога. Без да се издава колко много я беше обидил, Дженифър отговори сдържано:

— Трите сини куфара там в ъгъла са моите.

Въпреки усмивката, с която прикриваше яда си, не можа да се сдържи да не добави:

— Не са ли винаги три куфарите, които една объркана американска авантюристка би носила със себе си, господин Д'Арси?

Очакваше гневна реакция от негова страна, но остана разочарована. Лицето му не издаваше никакви чувства, само в очите му трепнаха дяволити пламъчета.

Без всякакви усилия той пое куфарите и попита кратко:

— Тръгваме ли?

Докато се придвижваха към колата, в главата ѝ се въртяха противоречиви мисли. Изпитваше силна антипатия към този мъж. Но островът и неговата столица Папаете от пръв поглед я заплениха. И понеже бе оптимист по рождение, което често ѝ причиняваше дълбоки разочарования, просто си наложи да изтрие от паметта си лошото впечатление от посрещането на Рой.

„Гаити все пак е известен с любезните си и гостоприемни жители — каза си тя. — Господин Д'Арси изглежда е единственото изключение.“

Стигнаха до колата, която за изненада на Дженифър се оказа малък джип. Куфарите безцеремонно бяха хвърлени на задната

седалка. И когато младата жена зае мястото си до шофьора, автомобилът потегли по претърпаните с коли улици на Папаете.

Скоро стигнаха центъра. Първоначалният ѝ ужас от хаотичното движение бързо се уталожиха, щом видя как Рой умело си пробива път през непресекаемия поток от всякакви возила. Той умело заобикаляше мотоциклети и велосипеди, паркирани такситата и камиони. Дженифър бе свикнала на дълги и прави улици и сега омагьосана наблюдаваше оживлението наоколо.

Февруари беше най-горещият месец в Таити. Но със залеза на слънцето температурите спадаха до поносимите двадесет и пет градуса. Улиците на столицата гъмжаха от хора. Виждаха се групи туристи в ризи с ярки островни щампи, считани за една от тукашните атракции, редом с малко консервативно облечени китайци и европейци. Но все пак най-интересно бе облеклото на местните жители.

Дженифър нищо не изпускаше от очи. Внимателно наблюдаваше обкръжението си. Всичко, каквото бе чела за красотата на момичетата на този остров, отговаряше на истината. Жените и девойките носеха пъстри памучни парчета плат, увити като рокли около тялото. Тази бе най-разпространената дреха тук. Почти всички бяха затыкнали в черните си коси ярко цвете.

Дженифър въздъхна, като си помисли за своята бледа кожа и я сравни със златистия тен на тези прекрасни момичета. Отмести от лицето си кичур от кестенявата си, дълга до раменете коса и със задоволство си помисли за очите си, които наистина смяташе за красиви. Те излъчваха лек зеленикав блясък и грееха като смарагди, когато беше щастлива, но когато се ядосаше, приемаха тъмния цвят на нефрит.

Леко изгърбеният ѝ нос също не ѝ допаднаше особено. Не беше въодушевена и от устните си. Намираше ги прекалено тънки. Изглежда бе наследила само очите от красивата си майка.

Изведнъж се сепна. Плътният глас на Рой прекъсна мислите ѝ, а заедно с това и потискащото мълчание, настъпило между тях.

— Не сте ли очарована от красотата на нашия остров, госпожице Ивънс? Или пресмятате наум шансовете, които бихте имала пред хубостта на местните девойки?

Червенина изби по лицето ѝ. Рой бе отгатнал мислите ѝ. Естествено, бе направила някои съпоставки, но не от такива подбуди, за каквито намекуваше той.

— Не знам какво мнение имате за мен, господин Д'Арси, но позволете да ви кажа, че напълно грешите. Не съм нито авантюристка, за каквато ме смятате, нито преценявам наум конкурентките си. Единствената ми грижа е работата, за която ме нае вашата майка. Това е причината да съм тук и се надявам, че дори и да ми липсва известен опит, ще задоволя претенциите ѝ.

Отново се отпусна назад и забеляза, че ядът ѝ се стопи така внезапно, както се беше появил. Остана единствено разочарованието, че този непознат мъж съвсем погрешно бе изтълкувал мислите ѝ.

Сепна се, когато Рой изведнъж избухна в силен смях.

— Е, да, поне не сте страхлива. Всички ли жени в Америка са толкова устати? — попита, когато се успокои.

— Мога да го твърдя единствено за себе си, господин Д'Арси. Но не съм свикнала да ме оценяват погрешно. Искях просто да ви обясня причините за пристигането ми тук.

— Сигурно не искате да кажете, че сте прелетяла половината земно кълбо, само за да получите някаква работа? Ако може да се нарече така тази странна дейност, която ви предлага майка ми?!

Дженифър бе приела предложението на госпожа Д'Арси, най-вече защото се чувстваше самотна в този момент. И понеже винаги се бе гордяла със своята независимост, грижливо обмисли отговора си.

— Естествено, привлече ме възможността да работя на Таити — призна тя. — Винаги съм мечтала да опозная света, но главната причина за идването ми е предложението на вашата майка. Намирам го за интересно.

— С положителност ще ви е необходим целият запас от знания и умения, за да изпълните успешно поставената ви задача — забеляза иронично Рой. — Все пак не мога да разбера как така, след като познавате майка ми, можете да приемете сериозно историята със статията във вестника. Дотолкова насериозно, че да предприемете това дълго пътуване до Таити!

— Трябва да ви обърна внимание на факта, че не познавам лично майка ви. Били са приятелки с моята майка на младини — обясни му хладно.

— Доколкото знам, вие редовно си кореспондирахте години наред.

— Не бих определила като редовна кореспонденция едно съболезнователно писмо за смъртта на родителите ми и няколкото коледни картички — отвърна разгорещено и забеляза, че отново се вбесява.

Беше време да си изясни ситуацията, която ставаше все по-загадъчна.

— И защо не трябва да приемам сериозно предложението на майка ви?

— Това е вече третият ѝ опит с тази статия — отговори мъжът. — Наистина беше поела подобен ангажимент към едно американско списание, но оттогава мина доста време. Мама не притежава нито издържливостта, нито амбицията да довежда нещата докрай. Ако това, което казвате, е вярно и действително не познавате майка ми, сигурно грешно съм ви преценил.

Преди Дженифър да успее да отговори, той продължи по-нататък:

— И понеже за първи път стига толкова далеч, че да си наеме секретарка, се опасявам, че напразно сте била път до нашия райски остров.

С тази забележка той прекъсна разговора и се концентрира изцяло в шофирането.

Междувременно излязоха от централната част на Папаете. Извън нея градът изглеждаше слабо заселен. От двете страни на пътя, по който се движеха, Дженифър забеляза палми и много други дървета, чиито имена не знаеше. Из въздуха се разнасяше чуруликането на птички и въпреки обзелото я колебание намери сили да поеме с всичките си сетива безмерната красота на острова.

Джипът спря пред едноетажна къща с широка веранда, която хармонично се вписваше във фона на заобикалящата я зеленина.

Дженифър толкова се бе загледала в нея, че не забеляза кога Рой слезе и отвори вратата откъм нейната страна. Едва когато я хвана за ръката, тя силно се сепна.

Допирът накара кожата ѝ да настръхне. Неволно потрепери.

— Нима ви е студено в тази топла вечер, госпожице Ивънс? — попита учуден той.

Дженифър усети, че отново се изчервява, и не можа да намери подходящ отговор. Не искаше да признае дори и пред себе си, че лекото докосване до този мъж, който на всичкото отгоре ѝ бе безкрайно неприятен, може да предизвика подобна реакция.

— Не, господин Д'Арси — отговори с усмивка. — Не ми е студено. Напротив, треперя от възбуждане пред красотата, която виждам.

— Ако е така — иронично подметна той, — трябва да се подготвите занапред често да треперите. Прелестите на Таити са неизчерпаеми.

С тези думи измъкна куфарите от джипа и тръгна към къщата. На Дженифър не ѝ остана нищо друго, освен да го последва.

Не бяха стигнали още до входа, когато вратата се отвори и на прага се появи закръглена дребна жена.

— О, Дженифър, много се радвам, че дойде! Ела насам към светлината, за да те разгледам по-добре!

Госпожа Д'Арси я хвана за ръка и я издърпа под лампата, като през цялото време говореше. Английският ѝ беше със силен акцент.

— Скъпа моя, колко съм щастлива най-после да те видя! Майка ти ми беше толкова добра приятелка... И се надявам ти също да ми станеш такава. Ще се учудиш, когато разбереш какви планове имам за теб! Но защо стоим тук навън? Ела, скъпа моя, да влезем!

Рой изчезна някъде на първия етаж и Дженифър най-после имаше възможност да разгледа по-отблизо лицето на госпожа Д'Арси. Докато вървяха към голямата всекидневна, тя търсеше прилика между майката и сина, но не намираше такава. Рой изглежда се бе метнал изцяло на баща си и госпожа Д'Арси не захъсна да го потвърди.

— Радвам се, че синът ми намери време да те посрещне на летището. Учтиво ли се държа? Искане ми се да станете добри приятели — продължи, без да ѝ даде възможност да отговори. — Все пак трябва да те предупредя, момичето ми — понякога е много надменен. Страхувам се, че заедно с хубавата външност е наследил и арогантността на баща си.

Дженифър потръпна, когато си спомни колко безцеремонно се държа Рой на летището. Но реши, че е по-добре да запази за себе си мнението за този мъж.

— Със сигурност ще станем добри приятели. Приятно ми е, че най-после се запознахме лично — каза тя, когато успя да вземе думата.

— Много съм любопитна за естеството на съвместната ни работа. Надявам се, че ще отговоря на изискванията ви.

— Несъмнено, несъмнено — закима старата дама. — Но нека сега да не говорим за това. Само мисълта за работа ми причинява главоболие. Разкажи ми по-добре нещо за себе си, а ако желаеш — и за твоите мили родители.

Думите на възрастната жена припомниха на Дженифър за предупреждението на Рой да не приема сериозно майка му. Въпреки това реши веднага на следващия ден да се заеме за работа.

Облегна се назад в креслото и започна да разказва за своя живот, за най-щастливите години, когато родителите ѝ бяха живи, и за ужасната самота след внезапната им смърт. Госпожа Д'Арси въздъхна дълбоко и се усмихна приятелски.

— Към какви спомени само ме връщаш! Майка ти ми беше най-добрата приятелка. Макар и само веднъж да съм виждала баща ти, той остави в мен много приятни впечатления. Мил човек. Колко ли много ти липсват!

— Вярно е — отговори Дженифър. — Те бяха щастливи заедно. Ако мога и аз да се почувствам поне веднъж така, нищо повече не бих желала.

— Сигурна съм, че скоро ще срещнеш истинския мъж — отбеляза госпожа Д'Арси с такава увереност, че Дженифър учудено я изгледа.

Но каквото и да бе имала предвид старата дама, сега не беше моментът да го узнае. Д'Арси смени темата и започна да бърби за най-различни неща.

— Надявам се, че с удоволствие би хапнала нещо в стаята си. Сигурно си много уморена след дългия полет — забеляза накрая.

— Много благодаря за разбирането, което проявявате към мен — отговори Дженифър. — Наистина се чувствам уморена. Но утре ще съм точна за работа.

Госпожа Д'Арси енергично разтърси главата и звънко се засмя:

— О, не, драга моя, имаме достатъчно време за работа. Първо трябва да си починеш и да изкараш малка ваканция. Ще се запознаеш с острова и ще разгледаш забележителностите му. Надявам се, че ще останеш дълго при нас. Ще ни е необходимо време за тези скучни статии.

— Но, госпожо Д'Арси... — запротестира момичето. — Нали затова ме извикахте! Ще ми е неудобно да ми плащате за бездействие!

— Остави това на мен, Дженифър. Искан ми се отново да си припомня старите времена, когато бяхме с майка ти в Париж. Само при мисълта за тази част от живота ми се подмладявам с много години. А сега ела да ти покажа стаята. Надявам се, че ще ти хареса.

И без да дочака по-нататъшните ѝ възражения, възрастната дама я поведе нагоре по стълбището.

Докато разглеждаше стилната наредба на къщата, Дженифър си мислеше за последните думи на събеседничката си. Това, че не бързаше с работата, съвпаднаше съвсем точно с мнението на Рой за майка му. Вътрешно се упрекна, че толкова бързо бе приела тази работа.

Стаята ѝ бе издържана в ярко жълто и зелено. Цветовете чудесно хармонираха с дървената ламперия и мебелировката. Леглото балдахин бе застлано с покривка на цветя, до него стоеше ниска масичка. Навсякъде имаше вази с цветя, чийто аромат изпълваше стаята. През отворените прозорци нахлуваше нощният бриз и издуваше ефирните жълти завеси.

Дженифър видя куфарите си до леглото. Госпожа Д'Арси ѝ показа банята, в която се влизаше направо от спалнята, и ѝ обясни, че къщата разполагала със собствен генератор и кладенец.

След това ѝ пожела лека нощ и напусна стаята с думите:

— Яденето ще пристигне веднага.

Докато се разхождаше напред-назад из стаята и нареждаше багажа си по чекмеджетата и шкафовете, опасенията и съмненията отново я налегнаха. Приятелката на майка ѝ безспорно бе много приятна и любезна жена, но непостоянството ѝ щеше да създава проблеми. Щом наистина бе необходимо да се напишат тези статии, то Дженифър трябваше да вземе нещата в свои ръце. Ако достатъчно често напомняше на възрастната дама за предстоящата работа, то сигурно щеше да я подтикне да започнат.

Леко почукване прекъсна мислите ѝ. На вратата се появи красива местна девойка, около шестнадесетгодишна, която държеше пред себе си препълнен поднос. Представи се като Тиа и се усмихна плахо. Говореше лошо английски, но Дженифър успя да я разбере. След като

се осведоми дали гостенката има всичко, от което се нуждае, Тиа напусна стаята така тихо, както се бе появила.

Вечерята се състоеше от лучена супа по френски, домашно приготвен хляб, пастет, масло и малко особен на вкус мармалад. Започна да се храни и неволно се сети за Рой.

Арогантността му бе непоносима. Но същевременно се чувстваше смутена от притегателната сила, която упражняваше върху нея. Само като си помисли за допира на ръката му, цялата потръпна.

С какво я привличаше Рой Д'Арси? Естествено, изглеждаше фантастично, но това не можеше да компенсира многобройните му отрицателни качества.

„И ако си въобразява, че ще продължи да се държи така с мен, жестоко се лъже. Нямам намерение да търпя подобно отношение и занапред!“ — закани се тя.

Дженифър винаги обичаше да тълкува имената на хората и да търси по какъв начин значението, съдържащо се в тях, отговаряше на поведението на тези хора. Размишляваше часове наред и почти нямаше име, което да не може да си обясни.

Произнесе на глас Рой Д'Арси и се усмихна доволна. Рядко бе срещала мъж с по-подходящо му име. Рой Д'Арси означаваше „син на крал“. Точното определение за този мургав, добре изглеждащ мъж със заповеднически глас и дръзко държание.

„Но ако си въобразява, че ще намери в мое лице поредната вярна и покорна жертва, дълбоко се лъже!“

На първо време се задоволи с тези разсъждения, след което си взе бърз освежителен душ и се приготви за сън. Облече прозрачна нощница и тъкмо се наклони да легне, когато на вратата се почука. Светкавично наметна пенъор и отвори.

На прага стоеше госпожа Д'Арси и въпреки че бе изморена, Дженифър си наложи да бъде учтива.

— Влезте!

— Исках само да се уверя дали имаш всичко, от каквото се нуждаеш.

Госпожа Д'Арси се промъкна в стаята и тръгна към леглото. Седна на ръба му и подкани младото момиче да я последва.

— Ела тук, дете мое. Бях толкова време самотна. Искан ми се да поговоря още малко с теб. Откакто Рой порасна и стана прекалено зает,

отделя малко време за своята бедна майка. Чувствах се ужасно през последните месеци. И сега се радвам, че си тук. Но ако си прекалено изморена, ще те разбера.

— Не, не съм — увери я девойката. — Приятно ми е да разговарям с вас. Бих желала още веднъж да ви благодаря, че ме извикахте и толкова сърдечно ме приехте.

— Глупости! — възрази старата дама. — Няма за какво да благодариш. Отдавна исках да те поканя на Таити. Надявам се, че ти харесва островът. Повечето туристи се влюбват в тукашния начин на живот. Включително и аз. Естествено, Париж ми липсва. Но не бих могла да си представя друго място, където да живея, освен Таити.

— Впечатленията ми от Папаете са съвсем бегли, но вече мога да кажа, че ми харесва — призна Дженифър. — Нямам търпение да разгледам денем острова.

— Ще имаш достатъчно време да се запознаеш с всичко в подробности. Но бих желала още да науча дали не те откъснах от някого. Имам предвид някой приятел.

— Не, госпожо — усмихна се момичето. — Разбира се, приятели в колежа имах много, но никога не се получи нещо сериозно. Така че нямаше кой да ми попречи да се възползвам от шанса. Когато получих писмото ви, в началото дори не можех да повярвам...

Госпожа Д'Арси явно бе зарадвана и плесна като дете с ръце.

— Но това е великолепно! Сега ти си при мен и си наистина толкова хубава, за каквато те смятах. И няма никой, който да желае да те върне обратно. Бях сигурна, че си най-подходящата за това, което възнамерявам...

Дженифър я наблюдаваше учудена. За какво говореше тази жена? Какво значение имаха външността ѝ и фактът, че е необвързана, за работата, за която я бе ангажирала? От минута на минута намираще положението си за все по-странно.

— За съжаление не ви разбрах напълно. Защо е толкова важно дали имам в родината си приятели, или не?

— Ще разбереш, когато му дойде времето! Сигурна съм, че всичко ще протече така, както съм го запланувала — отговори многозначително старата дама, без да обръща внимание на въпроса на Дженифър, след което се повдигна тромаво от леглото и се усмихна. —

Време е да си лягаш — побърза да смени темата. — Лека нощ, скъпо дете! Ще се видим утре и ще продължим разговора си.

— Но, госпожо, за какви планове говорите? — попита още веднъж Дженифър.

Д'Арси излезе от стаята, без да каже нищо повече. Момичето я изпрати с поглед онемяла, сякаш старата дама бе привидение. Не знаеше какво да мисли.

Това, което по-рано изглеждаше като единствен, неповторим шанс в живота ѝ, сега като че ли се превръщаше в кошмар. В какво се бе впуснала? Ако госпожа Д'Арси не се нуждаеше от нея за статиите, защо тогава я бе извикала на Таити? Реши при първа възможност на следващия ден да получи отговор на този въпрос.

Когато се върна в леглото, отново я надви умората. Преметна пеньоара върху облегалката на един стол, изгаси осветлението и се мушна в приятно хладните чаршафи. Скоро се унесе в дълбок и непробуден сън.

II

Когато на сутринта отвори очи, слънцето весело грееше през прозореца. Отпочинала и изпълнена с очакване и странно вълнение от предстоящия ден, Дженифър се облече бързо и се спусна надолу по стъпалата.

За голямо нейно разочарование в трапезарията беше само Рой, който седеше на масата и пиеше кафе. Той я поздрави и кимна леко с глава.

— Добро утро, госпожице Ивънс. Изглеждате великолепно. Учудвам се, че вече сте станала. — Гласът му кънтеше в огромното помещение.

— Винаги съм била ранобудна — отвърна вежливо тя. — Освен това, нямам търпение да разгледам острова през деня.

Взе чаша кафе и кроасан от бюфета, на който бяха подредени подносите със закуската, донесе ги на масата и седна срещу Рой.

— Ако наистина се интересувате от острова, не бихте могла да изберете по-подходящо време, защото колкото повече напредва денят, толкова по-влажен става въздухът тук. И понеже не сте свикнала на нашия климат, сигурно ще ви се стори неприятен.

Рой Д'Арси замълча за мит, след което добави с учудващо приятелски тон:

— След няколко минути тръгвам на работа. За мен би било удоволствие да ме придружите до Папаете. За обяд бихме могли да се върнем отново заедно с джипа.

Дженифър се слича от промененото му отношение. Бързо забрави неговата арогантност от предишната вечер и се поддаде на покоряващия му чар.

— Много ще се радвам, ако мога да дойда с вас до града — смотолеви тя. — Само ще съобщя на майка ви и веднага ще се приготвя.

Рой се засмя и когато заговори, в студените му сини очи се появи топъл блясък.

— Не се тревожете за майка ми. Тя рядко става преди обяд.
Дженифър изпи кафето си.

— Щом като е така, господин Д'Арси, можем веднага да потегляме.

Той се изправи. Носеше елегантен летен бежов костюм, който заедно с ослепително бялата риза приятно контрастираше на тъмния тен на кожата му. Докато вървяха към джипа, Дженифър се мъчеше да си отговори на въпроса защо от една страна синът на госпожа Д'Арси я привлича, а от друга я отблъсква. Учудваше я внезапната промяна на настроенията му и се питаше каква ли роля щеше да играе в живота ѝ този явно много опитен мъж.

Едно знаеше със сигурност: дори и да се държеше сега любезно с нея, в действителност я смяташе за лекомислена и наивна.

Докато пътуваха към Папаете, Дженифър бе впечатлена от пищното пъстроцветие на растителността. Подобно нещо досега не беше виждала. Нюансите преливаха от най-тъмното зелено на дърветата до светложълтото на лимоните. От двете страни на шосето растяха непознати за нея дървета. От цветята отгатна само бялата ружа, гарденията, а Рой ѝ привлече вниманието върху ухаещите бугенвиллии.

Пое си дълбоко въздух и когато заговори, гласът ѝ прозвуча тържествено:

— Таити е просто ослепителен! Никога досега не съм виждала подобно великолепие.

Младият мъж кимна.

— Таити е кътче от рая. Много художници и поети са се опитвали през целия си живот да пресъздадат магията на този остров, но малцина от тях са успели.

— Мога да ги разбера. Между другото, видях някои картини на баща ви. Той изглежда е сполучил.

— Баща ми имаше известен успех, но и разочарованията му не бяха малко. Таити означава нещо, което трябва лично да се изживее. Тук природата разточително е развихрила въображението си и всичко зависи от това дали човек притежава необходимия усет и талант, за да успее да пресъздаде красотата ѝ в картина или стих.

Бяха стигнали до центъра на Папаете и Дженифър с любопитство наблюдаваше оживлението, царящо наоколо. Туристи от

целия свят препълваха улиците на града.

Рой паркира джипа пред двуетажна постройка и обясни на Дженифър, че сега ще я остави сама, защото имал важни срещи, които щели да му отнемат времето до обяд.

— Тук ли е вашата кантора? — попита го тя.

— Да, но обикновено не се задържам в нея. Обикалям строителните площадки, пръснати из целия остров. Внезапният приток на туристи доведе до необходимостта от много нови хотели и те буквално никнат като гъби от земята.

Отнякъде се появи млада, около двадесет и петгодишна местна девойка. Тя отправи към Рой лъчезарна усмивка и му махна с ръка.

Без съмнение това бе най-красивото момиче, което Дженифър бе виждала някога. Кожата ѝ бе светлорозовата и приличаше на кадифе. Тъмните ѝ коси бяха прибрани зад ушите с по едно бяло цвете и падаха на меки вълни по гърба до кръста ѝ. Лицето ѝ беше безупречно, от големите черни очи до извитите ѝ в усмивка чувствени устни. Дженифър често бе мечтала да притежава подобни устни.

Обикновената памучна рокля бе силно прилепнала към тялото ѝ и очертаваше всяка негова извивка. Дълги стройни бедра завършваха вида на това прелестно създание.

— Това е Аура, асистентката ми — обясни Рой. — Но сега трябва да ме извините, госпожице Ивънс. Предстои ми напрегнат ден.

Той се приближи към очарователната Аура и двамата заедно влязоха в сградата.

Дженифър остана сама на тротоара. Почувства се обидена и несигурна. Последните му думи прозвучаха хладно и издаваха нетърпение.

— Аура — произнесе на глас, като продължаваше да гледа след красивата девойка. — Златната. Името чудесно ѝ подхожда.

Докато си пробиваше път през гъмжащите от хора улици, тя се запита дали Аура не бе една от неотложните срещи, които в никакъв случай Рой не бивало да пропусне.

Вървеше безцелно напред, като се спираше от време на време в многобройните магазинчета, където човек можеше да намери всичко — от пресни плодове и цветя до златни верижки с малки колиета, наричани *пикси*, с изображения на стари полинезийски божества.

Дженифър изведнъж усети, че е гладна, и реши да седне в едно от малките кафенета. Но в този момент група японци я повлече със себе си и я остави пред някакво магазинче за картини, което всъщност приличаше много повече на дървена барака. Разгледа изложените картини, които показваха различни изгледи на острова, но по нейна преценка бяха предназначени за масова публика. Непознат глас я накара да се извърне:

— Доколкото виждам, се възхищавате на моите произведения?

Пред нея стоеше млад мъж с разрошена руса коса и обезоръжаваща усмивка върху младежкото си лице. Носеше избеляла памучна риза и изцапани с боя дънки. Износените кецове бяха причината да не го чуе, когато се приближи към нея.

— Моля ви, не бъдете много критична към мен — продължи той. — Със сигурност тук няма нито една картина, която би могла да се нарече майсторска. Но те изпълняват своето предназначение. Туристите отнасят малък спомен от Таити на една разумна цена.

— Тъкмо се чудех коя би могла да ми хареса. — Надяваше се, че гласът ѝ звучеше убедително.

— Ако наистина се интересувате от картините ми — забеляза младият мъж, след като внимателно я огледа, — ще ви покажа някои с по-добро качество. Елате с мен.

Докато влизаха в магазина, Дженифър се замисли за евентуалните причини, които бяха накарали този любезен човек да открие магазин на толкова отдалечено от света място. Взе го за американец.

Но той я изпревари със същата мисъл:

— Как се озовахте на Таити, госпожице...

— Ивънс, Дженифър Ивънс.

— Не приличате на туристка, госпожице Ивънс — продължи той. — А не е възможно да сте отдавна тук. Такова хубаво момиче като вас не може да се изплъзне от острия поглед на Майкъл Доуд!

Той придружи последните си думи с усмивка и Дженифър се почувства пленена от този мил млад мъж.

— Не вярвам, че бих могла да направя впечатление сред приказната красота на жените и момичетата, които срещнах тук — отговори тя и се присъедини към смеха му.

— Казвайте ми Майкъл и аз ще ви наричам Дженифър — разбира се, ако сте съгласна. Дружелюбната атмосфера на този остров не търпи формалности.

Дженифър си спомни за държанието на Рой Д'Арси и отново си помисли, че той сигурно е единственото изключение.

— После, не бива да подценявате външността си, Дженифър — продължи Майкъл. — Като художник съм забелязал, че и най-красивият обект отстъпва на заден план, когато човек срещне нещо необичайно.

Дженифър се изчерви и за да прикрие смущението си, реши да прояви интерес към картините му.

В задната част на магазина цареше истински хаос. Навсякъде бяха пръснати платна и рамки в различна големина. Между тях се търкаляха бои и четки.

Майкъл започна да се рови в една камара картини, струпани в ъгъла. Подбираше някои от тях и ги облягаше на стената. Обърна се към Дженифър:

— Извинете ме за ужасната бъркотия. Просто не съм в състояние да въведа ред тук.

— Би трябвало да си намерите някого, който да върши тази работа — отбеляза тя.

— Какво ще кажете за себе си, Дженифър? Бихте ли се заинтересувала от подобна работа?

— По-скоро си представях някоя непретенциозна чистачка. Моите интереси са по-други.

За да скрие смущението си от малко резкия отговор, Дженифър се извърна към четирите картини, които Майкъл бе облегал на стената. Нямаха нищо общо с онези, които бе видяла преди малко. Разкриваха истински талант, изкусен замах на четката и опитно око.

— Прекрасни са! — възкликна въодушевено тя. — Но защо правите другите, когато толкова добре можете да рисувате?

Сега бе ред на Майкъл да се смути.

— Човек не може да преживява само от изкуство. А дори и в рая не се живее от въздух. Когато дойдох на Таити и започнах да рисувам, скоро разбрах, че не мога да разчитам единствено на продажбата на някоя картина. Затова отворих този магазин и търговията с евтини

картини-сувенири ми позволява да печеля достатъчно, че да мога от време на време и да рисувам истински.

Дженифър кимна замислено и взе една картина, на която бе изобразена млада местна девойка.

— Разбирам — каза тя. — Успял сте да уловите красотата на Таити — нещо, което се удава на малцина. Чудесна цел сте си поставил и аз ви желая успех.

После посочи към платното с младото момиче.

— С удоволствие бих я купила, ако нямате нищо против. Колко струва?

— Вземете я като подарък — отговори художникът. — Нека бъде спомен от първото ви пътешествие до Таити.

Без да обръща внимание на протеста ѝ, той я хвана за ръка и я поведе към вратата.

— През цялото време говорихме само за мен. Нека да отидем отсреща в кафенето и ще ми разкажете защо сте дошла на острова.

След малко вече седяха на една масичка в отдалечен ъгъл на заведението и пиеха студен плодов сок. Дженифър имаше чувството, че познава отдавна Майкъл. Приемаше го като стар приятел. Любезното му държание я караше да му се довери изцяло и затова му разкри причините си да дойде на острова. Най-накрая заговори за проблемите, възникнали около предстоящата ѝ работа. Спомена и за странното държание на Рой Д'Арси към нея. Когато завърши разказа си, Майкъл ѝ се усмихна с разбиране.

— Не го познавам лично, но съм чувал, че бил много добър архитект. Създаде си име със строежите на хотели навсякъде по острова.

— А познавате ли госпожа Д'Арси?

— Срещал съм я веднъж или два пъти. Изглежда много мила жена. И, естествено, съм виждал картините на покойния ѝ мъж.

Той отпи глътка от чашата си и погледна Дженифър насърчително.

— На ваше място не бих се притеснявал. Доколкото успях да ви опозная, съм сигурен, че ще сполучите във всичко, с което се захванете. Положително ще накарате госпожа Д'Арси да напише статиите.

Дженифър се засмя.

— Дано сте прав, Майкъл. — Погледна към часовника си и изплашено скочи. — Съжалявам, но трябва веднага да тръгна! Имам среща с Рой Д'Арси. Ще се връщаме за обяд вкъщи.

— Окей. — Майкъл се изправи. — Благодаря ви за тази прекрасна утрин.

— Аз трябва да благодаря — каза бързо тя. — Толкова се радвам, че се запознах с вас. Вдъхнахте ми смелост, Майкъл.

Когато излязоха от кафенето, художникът предложи:

— Ако нямате нищо предвид за тази вечер, съгласна ли сте да ви взема и да ви покажа острова през нощта? Ще бъде истинско преживяване за вас.

Дженифър изглеждаше въодушевена.

— Чудесно!

— Добре, значи се уговорихме. Ще ви взема в осем часа, добре ли е? А сега вървете. С положителност няма да промените мнението си за Рой Д'Арси, ако го накарате да чака.

Тя забърза по тротоара. Когато приближи сградата, в която се намираще бюрото на Рой, с ужас забеляза отдалеч как той нетърпеливо се разхожда напред-назад до джипа си. Ускори ход, като се надяваше, че закъснението ѝ няма да влоши още повече напрегнатите им отношения.

Рой я видя и се закова на място.

— Колко мило, че най-после сте тук — каза, когато тя се приближи, останала без дъх. — Точността изглежда не е ваша добродетел.

— Съжалявам, господин Д'Арси, но изгубих всякаква представа за времето. Имаше толкова неща за гледане, че часовете отлетяха неусетно.

Той ѝ отвори вратата и каза спокойно:

— Разбирам, че ви е интересно всичко, госпожице Ивънс. Но, както изглежда, ще останете дълго при нас. А доколкото познавам майка си, ще имате достатъчно свободно време. Следователно няма защо да бързате да разглеждате града за един предобед.

Дженифър седна в джипа и се зарадва, че Рой не ѝ се разсърди по-сериозно. Кой знае защо този мъж я караше да се чувства в негово присъствие като дете, заловено в нещо нередно.

Когато улиците на Папаете останаха далеч зад тях, тя забеляза, че той дори бе в добро настроение. Сделките му изглежда вървяха добре. Но може би заслуга имаше и красивата Аура.

— Предполагам, че денят ви протича успешно, господин Д'Арси — забеляза, следвайки мислите си.

— Удовлетворително, госпожице Ивънс, много удовлетворително.

Следващите няколко минути преминаха в мълчание. И двамата бяха потънали в мислите си. Рой пръв заговори:

— Понеже занапред често ще се виждаме, нека се обръщаме един към друг по име, ако, разбира се, нямате нищо против. Съгласна ли сте?

— Да, Рой — отговори Дженифър, като се поколеба само за миг, преди да го назове с малкото му име. — Надявам се, че ще станем приятели, но преди всичко, че ще промените лошото си мнение за мен, когато доведем докрай работата с майка ви.

— Предупреждавам ви, госпожице Ивънс, че много трудно подбирам приятелите си. Но, както се казва, времето ще покаже. И ако наистина завършите успешно този проект, аз лично ще ви се извиня.

III

Дженифър бързо се качи в стаята си, за да се преоблече за обяда. Изкъпа се и облече ленена рокля без ръкави.

Разговорът на масата се водеше изключително от госпожа Д'Арси. Тя бързо скачаше от тема на тема, отправяше от време на време към Дженифър някоя забележка, после към своя син, и веднага след това започваше да говори за нещо съвсем друго, без дори да изчака отговор.

Обядът сервира Тиа. Първото блюдо беше риба, непозната на Дженифър, приготвена с пикантен маслен сос.

След рибата Тиа поднесе рагу от свинско месо и различни зеленчуци с лютив сос. Последвалият пастет бе лек и се топеше върху езика.

За десерт Тиа донесе препълнена купа с най-различни плодове: банани, портокали, манго, авокадо, круши и папая — всичко, каквото растеше в изобилие на Таити и на съседните острови под топлите лъчи на слънцето.

След кафето Рой се изправи и се извини с неотложна работа.

За Дженифър настъпи подходящ момент да поговори сериозно с госпожа Д'Арси за статиите.

— Какво ще правим със статиите, които трябва да напишете, госпожо? — започна тя. — Искам колкото се може по-скоро да се заема с тях.

— Животът е толкова кратък, скъпа моя Дженифър. Не бива да пропиляваме времето си със скучна работа. Ще ти кажа, когато дойде моментът.

— Но, госпожо Д'Арси — запротестира момичето. — Пристигнах тук, за да работя! Вашето любезно предложение ми се стори толкова примамливо и аз се надявах, че ще натрупам опит по време на съвместната ни работа...

— Може би е най-добре да ти се изповядам, Дженифър — прекъсна я жената, а очите ѝ горяха от възбуда. — Статиите не бяха

единствената причина да те извикам на Таити. Разбира се, съществува известна възможност да ги напишеш един ден. Задължена съм на починалия си съпруг. Но понеже се надявам да останеш достатъчно дълго при нас, имаме време за това.

Дженифър съвсем се обърка и смътно подозираше, че опасенията ѝ ще се окажат верни.

— Каква друга причина бихте могла да имате? — попита с леко треперещ глас.

— Не е ли ясно? Аз съм вече възрастна жена и искам къщата ми да бъде огласяна от веселия смях на внучета.

Дженифър все още не разбираше напълно.

— Но какво общо има това с мен?

— Наистина ли не схващаш? — усмихна се Д'Арси. — Искам да се омъжиш за Рой.

Последните думи прокънтяха в главата ѝ. Най-малко това очакваше да чуе. Силна червенина изби по лицето и. Предложението бе просто нечувано!

И когато погледна весело усмихващата се срещу нея жена, се вбеси. Как се осмеляваше да иска подобно нещо от нея! Как можеше под фалшив предлог да я прилъже да дойде тук!

С усилие успя да потисне яда си.

— Това е най-глупавото нещо, което някога съм чувала — забеляза хладно. — Да се ожения за вашия син? Та ние дори не се познаваме. А освен това по всичко личи, че той изобщо не може да ме понася!

— Доколкото познавам и двамата ви, добре ще се разбирате. Напълно съм уверена — възрази равнодушно госпожа Д'Арси. — Ти си млада, Дженифър. Освен това си красива и умна. Ти си най-подходящата жена за Рой. Време е синът ми най-после да се ожени. Достатъчно дълго се забавлява с тази ужасна Аура.

Госпожа Д'Арси се поколеба, преди да направи последната забележка, сякаш ѝ бе неприятно самото произнасяне на името на Аура. Въпреки че се стараеше по никакъв начин да не покаже интерес към приказките на старата дама, любопитството на Дженифър сега нарасна и тя попита:

— Аура? Да не би да говорите за асистентката на Рой?

— Да. Много бих искала да знам в какво му асистира — добави злобно.

— Тя е приказно красива! — изрази своето възхищение Дженифър. — Но съм сигурна, че не би го заинтригувала, ако не притежава известни способности...

— О, разбира се, че притежава — увери я госпожа Д'Арси. — Въпросът обаче е в коя област.

— Какво искате да кажете?

— Изглежда упражнява някаква магия над сина ми — забеляза неодобрително възрастната дама. — Хвърлила му е око и се страхувам, че ще направи всичко, за да го спечели.

— Но ако се обичат...?

— Любов? — прекъсна я възмутена. — Аура обича единствено себе си. А защо ѝ е Рой? Сигурна съм, че това няма нищо общо с любовта!

Дженифър нямаше желание да продължава този разговор, затова се надигна от масата и каза:

— Мисля, че е най-добре колкото се може по-бързо да се върна в Щатите. Не виждам причина да стоя тук, понеже нямате никакво намерение в близко бъдеще да се захванете със статиите за вашия мъж. Освен това — добави решително — не може и дума да става за евентуална женитба със сина ви.

Госпожа Д'Арси се втурна към нея и я хвана за ръцете.

— Не вземай прибързани решения! Помисли поне няколко дена. Моля те! И ако тогава все още си на същото мнение, сигурно ще се наложи да започнем със статиите.

Дженифър я погледна и си спомни колко сърдечно я бе приела в къщата си.

— Добре — съгласи се неохотно. — Но нищо не обещавам. Ще остана още няколко дена, както предложихте. Ще си струва, ако успея поне да променя предубеденото му мнение за мен.

— Благодаря, Дженифър — прошепна госпожа Д'Арси и облекчено въздъхна. — Ще видиш, че всичко ще се оправи.

Дженифър, която поначало гледаше оптимистично на живота, често използваше подобни думи, но сега само тъжно се усмихна и не реагира.

Тръгна към вратата, но изведнъж си спомни уговорката с Майкъл и се обърна.

— Тази вечер имам среща и затова ви моля да ме извините за вечеря.

— Но, разбира се, скъпа моя — побърза да я увери госпожа Д'Арси, която мислено бе съвсем другаде. — Приятно прекарване! — добави механично. — А сега трябва да си починеш малко.

— Това и ще направя — кимна Дженифър.

Предобедът я бе претоварил с впечатления, а след необичайния разговор с госпожа Д'Арси се чувстваше отпаднала и изтощена. Отпусна се върху широкото легло, но не можеше да заспи. Объркани мисли се въртяха в главата ѝ.

Възможно ли беше Рой да знае за намеренията на майка си?

Това обясняваше държанието му вчера на летището. Ако беше така, то тя непременно трябваше, да си изясни нещата с него, и то възможно по-скоро. Трябваше да се опита да го убеди, че нищо не е знаела за това.

Спомни си за Аура и се запита дали двамата с Рой са любовна двойка. Учуди се, че тази мисъл не ѝ допадна. Да не би да ревнуваше?

Трябваше да си признае, че чувства известно влечение към него. Този мъж изглеждаше великолепно и се движеше с гъвкавата походка на тигър. Да, това сравнение беше точно.

Дженифър се усмихна замечтано, обърна се настрани и затвори очи.

* * *

Няколко часа по-късно се събуди освежена и отпочинала.

Напълни ваната и изсипа в нея ароматен шампоан. След обилно къпане грижливо се приготви за срещата си с Майкъл. Облече пъстра пола и лека светлозелена блуза, която приятно подчертаваше цвета на очите ѝ. Преди да излезе от стаята, още веднъж се погледна в огледалото и се усмихна. Бе доволна от вида си.

Искаше да погледа залеза, затова реши да изчака Майкъл отпред на верандата.

Спусна се бързо надолу по стъпалата и не забеляза как в този момент входната врата се откряна. И точно когато стигна до нея, тя широко се разтвори.

Изненадана, Дженифър изгуби равновесие и полетя право в обятията на Рой Д'Арси.

Той светкавично я хвана и внимателно я изправи на крака. Пусна я едва когато се увери, че е стъпила здраво на пода.

Дженифър го погледна смутено. Той я наблюдаваше развеселен.

— Чудесно посрещане след един напрегнат работен ден — отбеляза подигравателно. — Но спокойно можехте да ме пуснете първо да вляза, преди да се хвърлите на шията ми.

След тази забележка избухна в звучен смях.

Въпреки обзелото я смущение и на нея ситуацията се стори забавна и тя се присъедини към смеха му. След няколко секунди се съвзе и каза:

— Извинете, Рой. Не ви видях. Бързах, защото исках да погледам залеза от верандата и...

— Чудесно! Какво чакаме още тогава? — прекъсна я той.

И двамата замълчаха, когато, облежани на перилата, омагьосани се загледаха в прелестната игра на цветовете. Слънцето бавно потъваше зад високите върхове на вулканите. Огненочервеното кълбо сякаш танцуваше върху ярките лъчи, прорязващи небето. И когато накрая се скри и зад най-ниските хълмове, над зелените планини и полета се разля златна светлина.

Дженифър въздъхна възхитена. Бе онемяла и не смееше да наруши възвишения миг дори с една-единствена дума. Изглежда и Рой бе завладян от вълшебната магия на гледката. Приблужи се към Дженифър и я прегърна.

Сякаш пареща ръка обви раменете ѝ.

Обърна се към него и сърцето ѝ лудо заби, когато се намери да му каже нещо. Но преди да изрече и дума, пръстите му се забиха в раменете ѝ и Рой рязко я извърна към себе си. Дженифър усети топлината на тялото му през тънкия плат на дрехите си.

Повдигна глава с намерение да протестира, но в този момент той се наведе и впи устни в полуотворената ѝ уста.

Целувката продължи сякаш цяла вечност и раздвижи всичко в нея. Съпротивата ѝ постепенно започна да отслабва, докато накрая

премина в неудържима вълна на страст и желание. Не бе повече в състояние да се владее и се остави в прегръдката му.

Когато най-сетне Рой я освободи, Дженифър с разтреперани колене се облегна на дървения парапет, за да не се свлече на земята. Той прокара ръка по горещите ѝ устни. Погледна надолу към нея и когато заговори, по лицето му се плъзна триумфална усмивка.

— Благодаря ти, Дженифър. Достави ми истинско удоволствие! Беше време да ти кажа по мой начин добре дошла, след като снощи бях толкова груб с теб.

— Как смеете! — извика възмутена. — При това се познаваме от вчера! За каква ме смятате всъщност?

— Виновна е може би само магията на залеза, моя мила Дженифър. Но удоволствието май не беше само от моя страна, ако не се лъжа?

— Та имах ли друга възможност? Трябва да признаете, че сте много по-силен от мен. Как тогава бих могла да се съпротивлявам?

— Е, добре, едно на нула за теб — каза спокойно Рой. — Но в края на краищата целувката беше безобидна и мисля, че не заслужава кой знае какво внимание.

— За вас може и да е безобидна — отговори разгорещено Дженифър. — Но уверявам ви, аз не съм свикнала да ме целува всеки срещнат!

Понеже не искаше Рой да разбере колко малко опит имаше в тази област, реши да смени темата и да премине в нападение.

— Не знам какви са вашите намерения, Рой — започна тя, — но ако одобрявате плановете на майка ви за нас двамата, трябва веднага да ги забравите.

Каквато и реакция да бе очаквала, не бе тази, която Рой показа. Пред лицето му сякаш внезапно падна ледена маска. Той ѝ отправи смразяващ поглед, а в гласа му прозвучаха стоманени нотки.

— Изглежда първото ми впечатление за вас ще се окаже вярно, госпожице Ивънс. Вие сте една най-обикновена авантюристка. Когато дойдохте в Таити, предварително сте знаела за плановете на майка ми да ни ожени. Може би идеята не е чак толкова лоша! Време е да създам семейство. И като ви гледам, съвсем не изглеждате толкова невзрачна. Вероятно трябва да изпълня желанието на майка ми.

И преди Дженифър да бе успяла да му възрази и обясни, че преди да дойде, нищо не е подозирала за намеренията на скъпата му майка, той се обърна и с широки крачки се скри във вътрешността на къщата.

Дженифър като замаяна остана да гледа след него.

Забележката му, че би могъл да се ожени за нея, направо я шокира. Очакваше възмутено да отхвърли тази нелепа идея.

Когато се съвзе, се опита да разбере усложнената се ситуация, в която изведнъж бе попаднала.

Рой не ѝ даде възможност да му обясни кога за първи път чу за плановете на майка му. Отново се бе държал студено и високомерно и въпреки това бе заявил, че няма нищо против да се ожени за нея!

„Със сигурност няма да ме заобича — разсъждаваше Дженифър. — А как ли стоят нещата с Аура? Тя не му е безразлична, ако това, което разказа майка му, е истина. Господи, какво значение има всичко това? Глупаво е изобщо да го мисля!“

Трябваше да признае, че Рой Д'Арси я привлича. Макар и да го ненавиждаше за безцеремонността му, той очевидно можеше да бъде и много нежен, а освен това бе най-привлекателният мъж, когото някога бе срещала. Потръпна, когато си припомни усещанията, които предизвика страстната му прегръдка.

Още никой не я бе целувал по този начин. Възможно ли бе Рой да е принцът от мечтите и? Ако това бе така, тя прецени, че шансовете да завладее сърцето му са много малко, тъй като приказно красивата Аура представляваше непреодолимо препятствие.

Стресна се, когато изведнъж чу клаксон. Съвсем бе забравила за срещата си с Майкъл.

Бързо оправи разрешената си коса и се затича надолу към изхода.

Когато се приближи към колата, Майкъл тъкмо беше излязъл от нея. Посрещна я с лъчезарна усмивка и Дженифър отново го почувства като добър приятел.

— Изглеждате великолепно! — извика възхитен. — Тази вечер ще бъдете най-красивата жена на Папаете!

— О, Майкъл — възпротиви се с усмивка младото момиче. — Знаете точно какво трябва да кажете, за да завъртите главата на една жена. Дори и да не приемам сериозно комплимента ви, все пак ми е приятно да го чуя.

— Но аз го казах сериозно — увери я Майкъл.

— Всичко ли?

— Честна дума! Кълна се.

Дженифър високо се засмя, когато Майкъл изведнъж прие сериозно изражение.

— Добре, достатъчно! — извика тя. — Вярвам ви напълно.

— Така да бъде, милостива госпожице — отговори той и направи дълбок поклон. — Шофьорът е на ваше разположение. Ще изпълни всяко ваше желание като принца от приказките!

— И когато удари полунощ, ще се превърне както в приказките в тиква или може би в жаба?

— Ще видим — подсмихна се Майкъл с искрящи очи и помогна на Дженифър да се качи в колата.

Докато пътуваха към Папаете, той ѝ разказваше всевъзможни весели истории, така че тя скоро забрави грижите си. Дори не мислеше вече за Рой. Очакваше с нетърпение и радост вечерта, която ѝ предстоеше.

Когато влязоха в ярко осветения град, Дженифър забеляза, че улиците отново бяха така оживени, както в деня на пристигането ѝ.

— Винаги ли има такова голямо движение тук? — осведоми се тя.

— Да — отговори Майкъл. — Туристическата вълна е заляла столицата на Таити. Но естествено и местните обичат нощния живот.

Из въздуха се носеха смехове и глъчка. Откъм многобройните нощни заведения по двете страни на улицата долитаха жизнерадостни ритми.

Тръгнаха пеша към централната зона. Спряха пред малка дървена барака, в която седеше възрастна таитянка на неопределена възраст. Бе облечена с рокля на синьо-зелени цветя, а къдравите ѝ черни коси бяха покрити със забрадка. Лицето ѝ с цвят на бронз бе набраздено от хиляди бръчки.

Жената предсказваше бъдещето на група туристи и Дженифър с любопитство се заслуша.

— Майкъл, какво ще кажете, ако отида да ми предрече бъдещето? Много искам да знам какво ме очаква.

— Защо не — засмя се той и добави: — Но аз лично не бих повярвал на това, което ще ми каже. Старицата използва доверчивостта

на туристите и всичко, каквото говори, е измислено.

— Знам, но въпреки това намирам, че е забавно. Никога досега не са ми предричали бъдещето.

Дженифър пристъпи напред. И последният турист бе хвърлил няколко монети в паничката и се отдалечаваше.

Когато застана пред отворения дюкян, старицата я посрещна с широка усмивка. Изведнъж изпита чувството, че тази жена я познава отнякъде, въпреки че я виждаше за първи път.

Тъмните очи, които само преди няколко секунди я гледаха доброжелателно, изведнъж станаха враждебни. Дженифър издържа погледа на жената, но я побиха студени тръпки. После вътрешно се упрекна за глупавите си мисли, усмихна се любезно и протегна ръката си.

— Бих искала да знам какви тъмни тайни крие бъдещето ми — каза шеговито.

— Съжалявам, но за днес приключих — отвърна неучтиво жената и изпразни паничката с монетите в малка кожена кесия.

Дженифър остана разочарована. Но преди да каже нещо, се намеси Майкъл:

— Глупости! Никога не свършвате толкова рано. Често съм ви виждал дори в ранни зори да седите тук и да врачувате на някого.

— Днес няма да стане. Имам уговорена среща. Никакви предсказания повече — отговори намръщена гледачката.

— Ще ви отнеме само няколко минути — настоя Майкъл и хвърли няколко сребърни монети в празната паничка. — Сега може би ще промените мнението си!

Жената алчно погледна монетите и протегна хищно ръка, за да ги прибере бързо в торбичката.

— Ще го направя по изключение. Побързайте, госпожице, и ми подайте ръката си!

Дженифър положи добре поддържаната си ръка върху тъмната груба длан на старицата, която веднага стисна пръсти в желязна хватка. Момичето изтръпна, но въпреки това се осмели да погледне в подигравателно присвитите ѝ очи.

— Виждам много нещастие в живота ви — каза с кресливия си глас ясновидката. — Ще се влюбите в едър мургав мъж. Но няма да го спечелите, защото той принадлежи на друга.

Старата жена замълча за миг.

— И ако не престанете да го преследвате, ще предизвикате гнева на древните богове на този остров. А те ще ви причинят големи нещастия, дори може би и смърт — завърши със злорада усмивка.

Дженифър уплашено трепна и издърпа ръката си. Майкъл я прегърна закрилнически и когато се обърна към врачката, не бе останала и следа от обичайното му добронамерено изражение на лицето.

— Мисля, че се наслушахме на глупавите ти брътвежи. Говориш неясни неща и аз няма да ти позволя да плашиш приятелката ми с подобни нечувани лъжи.

— Казвам истината! И нека тя ти служи като предупреждение, дете! В противен случай не гарантирам за последиците!

— Моля те, Майкъл — изхлипа Дженифър. — Да се махаме от тази проклета старица! Никога не съм я виждала, но въпреки това тя ме мрази!

— Не се вълнувайте, Дженифър — опита се да я успокои Майкъл. — Не бива да вярвате на това, което ви каза. Явно не е с всичкия си и не знае какво говори.

Когато се обърнаха и си проправиха път през тълпата, станала свидетел на разговора с гадателката, Дженифър без малко не се разплака. Защо я разстрои толкова много думите на старицата? Защо просто не можеше да ги избие от главата си, както я посъветва Майкъл?

Смуцаващите събития през този ден достигнаха своята връхна точка. Упрекваше се, че приема толкова сериозно предупреждението на таитянката. Но все пак тази жена не бе далеч от истината.

„Случайност ли е — продължаваше да разсъждава, — че предсказанията на старицата толкова добре се вметват в обърканата, ситуация, в която се оплетох не по собствена воля?“

Когато се отдалечиха от бараката, очите ѝ все още плуваха в сълзи. Изведнъж се препъна и се блъсна в млада жена, която стоеше по средата на тротоара.

— Извинете — промърмори Дженифър и понечи да продължи пътя си, но изненадана се закова на място, когато погледна в красивото лице на Аура. „Тя е по-хубава, отколкото си я спомням — мина през главата ѝ. — Нищо чудно, че Рой я обича. Кой мъж би ѝ устоял?“

Лицето притежаваше класическа красота и заслужаваше да бъде изваяно от камък, за да се увековечи завинаги неговото излъчване. Когато Аура надменно я заговори, то прие пренебрежително изражение:

— Вие не сте ли госпожица Ивънс?

— Откъде знаете името ми?

— Мой принцип е да знам всичко, което е важно за мен! А Рой Д'Арси е много важен за мен! Известно ми е всичко за него, познати са ми и плановете, които кроите с майка му.

— Нямам нищо общо с това — отговори хладно Дженифър. — Въобще не съм подозирала защо всъщност госпожа Д'Арси ме извика в Таити. И мога да ви уверя, че Рой ни най-малко не ме интересува!

— Внимавайте да остане така! — отговори неприветливо Аура. — Когато искам да притежавам нещо, никой не бива да излиза на пътя ми. Предупреждавам ви, госпожице Ивънс, Рой Д'Арси е мой. — Тя произнесе последните думи със заплашителен тон.

— Можете спокойно да го притежавате — увери я Дженифър. — Той е отреден за вас! А за мен е много по-добре да съм далеч от този остров и от Рой Д'Арси.

— Доколкото забелязвам, сте се срещнала с майка ми — установи със задоволство Аура. — Надявам се за ваше добро, госпожице Ивънс, че ще последвате предупреждението ѝ.

— Майка ви? Нейното предупреждение? — Дженифър съвсем се обърка.

— Да, жената, която ви е предрекла бъдещето, е майка ми.

— Ах, така ли? Сега вече всичко разбирам.

Различните части на мозайката започнаха да си идват на мястото. Аура бе разказала на старицата за Дженифър и последната я бе познала. Ето защо я посрещна с такава антипатия и ѝ направи подобно глупаво предсказание.

Дженифър не беше от хората, които се плашат от трудностите. Подразни я надменното държание на Аура, но запази спокойствие и я погледна в очите.

— Нека още веднъж ви уверя, че нямам никакъв интерес към Рой Д'Арси, Аура. Можете да кажете и на майка си, че напразно си прави труда. А сега трябва да ме извините. Не виждам смисъл да продължаваме разговора.

След тези думи се обърна с високо изправена глава, хвана Майкъл под ръка и го поведе надолу по улицата, сякаш нищо не се беше случило.

Надяваше се Аура да не е забелязала объркването и смущението ѝ. „Най-добре е да я избягвам, докато съм в Таити. Аура е от типа жени, чиято единствена цел в живота е да спечелят мъжа, когото са си набелязали“ — каза си тя.

По време на разговора между двете Майкъл се бе оттеглил настрана и мълчаливо ги бе наблюдавал. По лицето му се бе изписало недоумение.

Разбра, че Дженифър възнамерява да се прибира, и я последва без излишни коментари. Едва след като свиха зад ъгъла, се спря.

— Имате странния талант да привличате най-неприятните хора. На този остров, който се слави с вежливите си и сърдечни жители, това е цяло изкуство, повярвайте ми!

— Съжалявам, че станяхте свидетел на тази грозна, сцена.

— Това няма значение — успокой я той. — Въпреки че не ми стана ясно за какво изобщо става въпрос. Разбрах само, че е свързано с Рой Д'Арси. Освен това не знам коя е тази млада жена.

— Да не би да искате да кажете, че очите ви на познавач са пропуснали да забележат досега Аура?

Майкъл сви рамене.

— Нищо на този свят не е стопроцентово. Макар и да признавам, че жената, която нарекохте Аура, е красива, тя съвсем не е мой тип.

— Ако сте съгласен да се наплача на рамото ви — усмихна се Дженифър, — то тогава да отидем някъде и да ви разкажа цялата история.

Влязоха в ярко облян в светлини ресторант, от който се чуваше весела музика. Вътрешността бе затъмнена, а масичките бяха групирани около малкия оркестър. На тясната сцена две млади таитянки изпълняваха „тамур“, стар полинезийски танц.

Майкъл заведе Дженифър до една от малките масички и даде поръчката на забързания келнер. Той помоли Дженифър да почака с разказа си, докато трае танцът на двете момичета. И така двамата седяха, наблюдаваха атракцията на сцената и отпиваха мълчаливо от леденостудените си напитки.

Когато танцьорките се прибраха, Майкъл погледна придружителката си и попита:

— Кажете сега какво става? Какво означава всичко това?

И отново Дженифър свободно му разкри сърцето си. Скоро той знаеше историята до най-малки подробности.

Разказа му за налудничавите планове на госпожа Д'Арси, които бяха истинската причина да я извика тук на Таити. Спомена и за странното съгласие на Рой да изпълни желанието на майка си. Но, естествено, нищо не каза за целувката.

Майкъл се облегна назад.

— Добре мога да разбера желанието на Рой да се ожени за вас. И аз през целия ден мислех как да ви попитам същото.

— Моля ви, Майкъл! Не се подигравайте с мен. Моментът не е подходящ за шеги.

— Не се шегувам. Никога не съм говорил по-сериозно.

Дженифър шокирана се взря в развълнуваното изражение на лицето му. Той бързо продължи:

— Влюбих се във вас, още щом ви видях пред магазина. Никога преди това не съм мислил да се женя. Но сега възприемам нещата по друг начин. Ще ме направите много щастлив, ако ми станете жена.

Предложението ѝ дойде толкова внезапно и понеже вече държеше на приятелството си с Майкъл, не искаше да му причини болка. Но твърдо знаеше, че не го обича. Тези неща си проличаваха веднага. Дълго мисли какво да му отговори.

— Чувствам се... Чувствам се много поласкана, че вие... че искате да се ожените за мен, Майкъл — започна, заеквайки. — Въпреки че се познаваме съвсем отскоро, аз съм много, много щастлива, че сте ми приятел. Но нека да ви кажа честно: аз не ви обичам.

— Това означава ли „не“?

— Съжалявам, Майкъл, но не мога да ви кажа друго.

— Предупреждавам ви, Дженифър, няма да се откажа толкова лесно. Ще продължа да се боря за вас и може би ще промените мнението си. Кой знае...

Замисли се за миг, после попита:

— Нали нямате намерение да приемете предложението на Рой Д'Арси?

— Не! — отговори бързо Дженифър. — С положителност не. Рой не ме обича, а ако се ожения някога, то ще бъде единствено от любов.

И двамата замълчаха, потънали в собствените си мисли. Не след дълго Дженифър наруши тишината:

— Надявам се, че нямате нищо против, Майкъл, ако не превръщаме вечерта в дълга нощ. Срещата с Аура и майка й ме разстроиха повече, отколкото предполагах.

— Само ако ми обещаете, че утре ще се видим отново. Решил съм да променя отношението ви към мен и затова трябва да ви виждам възможно по-често!

Дженифър се засмя, когато Майкъл направи физиономия на усърден колежанин.

— Е, добре — съгласи се тя. — Каня ви утре на чай при нас. Можем да седнем в градината и...

— Звучи прекрасно! — извика въодушевен Майкъл. — А сега да тръгваме. Иначе има опасност да се превърна от принц в тиква, когато удари полунощ.

IV

Пред къщата на Д'Арси Майкъл ѝ помогна да слезе от колата.

— Благодаря за приятната вечер — каза той. — Съжалявам, че ви я развалиха. Но ще наваксаме.

— Благодаря, Майкъл. Вие сте истински приятел. Притежавате невероятната способност да ме накарате да забравя грижите.

— Такова сладко момиче като вас трябва да има някой закрилник. И ако ми дадете възможност, аз ще сторя това за вас и ще ви направя завинаги щастлива — увери я той.

— Моля ви, Майкъл, вие сте много мил, но...

— Но не ме обичате. Знам, Дженифър. Може би с времето нещата ще се променят, кой знае? Във всеки случай няма да губя надежда.

Той обхвана лицето ѝ с две ръце и я целуна нежно по челото. После забърза към колата и след миг изчезна в тъмнината.

Дженифър остана дълго да гледа след светлините на стоповете. После въздъхна тежко.

Майкъл бе приятен човек и именно затова ѝ беше трудно с него. Държеше се като малко момче и сигурно щеше да остане такъв завинаги. Но сега тя имаше нужда от мъж, който да я води и подкрепя. Някой, който да я направи щастлива и да ѝ даде сигурност.

Нуждаеше се от мъж като Рой Д'Арси!

Изведнъж се сепна. „Нима наистина съм влюбена в него? Но как можа да се случи? Въпреки антипатията, която изпитва към мен, той е готов да се ожени, само за да достави удоволствие на майка си! Не може да бъде! Това ще е истинско мъчение и за двамата.“

Бавно тръгна по алеята, която с многобройни извивки водеше към къщата, заобиколена от високи дървета и гъсти храсти. Вслушваше се в звуците на нощта. Между клоните пърхаха птички, в далечината се чуваше ромоленето на малка рекичка. От блатото се издигаше пронизителното квакане на жабите. Дженифър бе омаяна от възшебството на нощната природа. Скоро установи, че всички тези

шумове, заедно с уханието на екзотични цветя, оказваха успокоително въздействие върху нея. За пръв път през тази вечер се чувстваше лека и безгрижна. Бе успяла да забрави тревогите и притесненията.

Небето беше ясно. Луната приличаше на сребърно кълбо. Хиляди малки звезди блещукаха като разпръснати късчета диаманти.

Дженифър унесено се загледа в необятния тъмен простор. Сърцето ѝ изведнъж се изпълни с болка. „Колко хубаво би било, ако имаше някой, който да сподели с мен този миг!“ — помисли си горчиво.

Изведнъж като отговор на желанието ѝ се чу глас.

— Да не сте влюбена, Дженифър? Някъде бях чел, че младите момичета, улучени от стрелата на Амур, замечтано гледат луната.

Тя се сепна и бързо претърси с поглед околността. Неусетно бе стигнала верандата пред входа, откъдето дойде гласът. В първия момент не можа да различи нищо, но постепенно в най-отдалечения ъгъл забеляза малка червена точица, която можеше да бъде само огънче на цигара.

— Вие ли сте, Рой? — извика приглушено.

— Да, че кой друг? — отговори мъжът и се надигна от креслото, в което бе седял. Приблужи се бавно към Дженифър, която продължаваше да стои вцепенена на стъпалата.

— Какво правите тук в тъмнината? — попита тя. — Надявам се, че не ме шпионирате?

— Какво говорите — възпротиви се той. — Тъкмо излязох да си поема глътка чист въздух. Но трябва да си призная, че неволно станах свидетел на сърдечната ви раздяла с вашия млад обожател.

— Майкъл е мой приятел — отговори сухо Дженифър. — Просто един добър приятел.

— Но на мен ми се стори, че му се иска да бъде много повече от добър приятел — забеляза мрачно Рой. — Моите комплименти, Дженифър, наистина действат бързо!

Когато се обърна към него, лицето ѝ издаваше решителност.

— Мисля, че е време да си изясним някои неща — заяви твърдо тя. — Досега не ми дадохте никаква възможност за това и сега с удоволствие бих се възползвала от случая.

— Щом е толкова важно за вас, говорете! — подкани я той.

— Дойдох тук наистина, за да напишем с майка ви тези статии — започна Дженифър. — Научих едва днес следобед за плановете ѝ и защо в действителност ме е извикала на острова. Веднага ѝ обясних колко смешни и нелепи са желанията ѝ... Реших незабавно да си тръгна, но по нейно настояване ще остана още няколко дена. Най-късно след седмица обаче ще съм на път за Щатите.

Бе изрекла последните думи на един дъх, бързо си пое въздух и каза в заключение:

— Това е истината, Рой! Моля ви, повярвайте ми!

Веднага се запита защо толкова много държеше да ѝ повярва. Какво значение имаше мнението на този мъж?

— Обиден съм, че намирате за толкова глупава и немислима идеята да се ожените за мен — каза Рой с лека ирония. — Мисля, че тя съвсем не е лоша.

— Не исках да кажа — защити се Дженифър, — че е глупаво да се оженя за вас. Имах предвид изобщо женитбата...

— Значи намирате въобще подобно обвързване за глупаво, така ли да ви разбирам? Не смятах, че сте от еманципираните жени. Предпочитате свободната любов без ангажимент, така ли?

— Не, не и това! — възрази възбудено тя.

Защо винаги се правеше, че не я разбира?

— Това, което исках да ви кажа, преди да ме прекъснете, е следното — започна наново и мрачно го изгледа. — Намирам за глупаво хората да се женят без взаимна любов и уважение. Аз лично бих сключила някога брак единствено по любов и от никакви други съображения.

— А какво мислите за страстта, Дженифър? Не желаете ли мъжът на мечтите ви да ви жадува страстно? Доколкото си спомням, вие сте много пламенно момиче.

При думите, с които ѝ напомня за целувката, тя силно се изчерви. Все още не искаше да си признае, че е влюбена в него. Още по-малко трябваше да научи той за това.

— Брак, основан само на страст, обикновено не трае дълго — възрази тя. — Когато угасне огънят, не остава нищо.

— Ако една жена е умна и находчива, винаги ще съумее да задържи мъжа за цял живот до себе си — забеляза невъзмутимо Рой.

Дженифър разбра по погледа му, че се забавлява, вземайки я отново на подбив. Реши този път да не му се дава.

Разговорът започна да става опасен и бе много по-разумно да се опита да промени посоката на мислите му. Искаше веднъж и тя да изпита задоволство, като постави натясно този самонадеян мъж.

— Защо искате да се ожените непременно за мен, Рой? — попита съвсем невинно. — Мислех, че сте силно привързан към Аура и желаете да създадете семейство с нея.

— Аура? Какво общо има тя с това? Какви си ги съчинявате?

— Е, дадох ми да разбера, че вие с Аура се обичате и аз, естествено, се запитах защо досега не сте сключили брак.

— Всичко идва от глупавите клюки, които се носят по наш адрес — каза раздразнено той. — Аура ми е асистентка и нищо повече. Освен това личният ми живот никого не засяга. Мисля, че е време да приключим разговора, Дженифър.

Тонът му не търпеше възражения.

Искаше й се да добави още, че думите на майка му и заплахите на Аура не са празни клюки, но по изражението на лицето му разбра, че всеки опит да продължи разговора бе предварително обречен на неуспех. Каквото и да означаваше за него връзката с красивата асистентка, той никога не би й казал.

„Каква ли власт има тази жена над него? — помисли си Дженифър. — Възможно ли е Рой да не подозира, че Аура се опитва да го задържи с всички средства?“

Когато си спомни за погледа, който й отправи тя днес, стигна до извода, че е невъзможно той да не знае за желанията и намеренията на своята асистентка.

Усети, че е за предпочитане да се смени темата. Реши да остане любезна и заговори за времето.

— Каква прекрасна вечер — започна тихо. — Дори и небето над Таити е по-красиво отвсякъде другаде.

— Вярно е — съгласи се Рой. — Ние, които имаме щастието да живеем на този остров, смятаме Таити за нещо по-особено. Таити е истински рай, който всеки лично трябва да изживее, за да повярва в него. Въпреки че — добави с горчивина, — внезапният туристически бум доведе със себе си много спекуланти.

— А аз си мислех, че вие с вашата професия по-скоро сте доволен от разцвета на туризма — забеляза Дженифър и го погледна сериозно.

— Откъде ви хрумна?

— Майка ви ми разказа, че с въодушевление проектирате и строите нови хотели. Следователно колкото повече туристи посещават острова, толкова повече хотели ще се строят, нали?

— Не строя тези хотели, защото изпитвам необходимост от това или за да увеличи печалбите си — започна разпалено, той, с което учуди Дженифър. — Напротив, нищо по-силно не желая от това да не получавам нови поръчки. Но понеже хотелите така и така ще бъдат построени, много по-добре е да ги проектирам аз, отколкото някой, който няма никакво романтично чувство към острова. А аз се старая да запазя красотата на нашия рай. Обичам Таити, защото добре го познавам, и се опитвам да вменя новите постройки в естествената красота на ландшафта, без да го загрозявам.

Дженифър с голяма изненада откри тази нова черта на Рой. „Не е толкова студен и безчувствен, за какъвто се представя — помисли си тя и отново усети нарастваща симпатия към него. — Ако можеше да разбие стените, зад които се е укрепил, сигурно би се превърнал в топлосърдечен човек.“

След една по-продължителна пауза отново поде:

— Възхищавам се на основанията ви, Рой, и с удоволствие бих разгледала някои скици на ваши хотели.

— Това лесно ще се уреди. Но само в случай, че останете още няколко дена на Таити. Утре ще пътувам до един от съседните острови и ще отсъствам може би до вдругиден. Но като се върна, ще се радвам да направим малка обиколка на хотелите ми. По-добре е да ги видите в действителност.

— Би било чудесно.

Мислено се запита дали Аура ще го придружи на това пътуване. Техните отношения все още за нея бяха забулени в тайна.

Защо Рой не желаше да говори за това? Може би защото майка му не одобряваше Аура.

Но когато отново си спомни собственическото държание на таитянката, за пореден път си напомни, че отношенията между тях не може да са само делови.

Той прекъсна мислите ѝ.

— Струва ми се, че е вече много късно. Предстои ми тежък ден, а трябва да стана рано, за да хвана самолета.

— И за мен денят беше дълъг — смотолеви Дженифър.

— Е, милостива госпожице, да изпратим последен поздрав на нощта и да се прибираме вкъщи.

Блясъкът в очите му ѝ даде да разбере, че отново се шегува с нея. Усмихна му се в отговор, но не каза нищо.

— Колко сте мъничка, Дженифър! Като дете.

Тя изпъна рамене и възнегодува:

— Никак не съм дребна! Висока съм метър петдесет и седем!

— Наистина внушителен ръст — похвали я Рой и критично я изгледа. — Да, ясно виждам, че последните седем сантиметра дават решителен превес. Наистина не сте ниска. Ще можете ли да ми простите?

При тези думи той звучно се разсмя и Дженифър не можа да не се присъедини към смеха му.

Той я погледна в очите и краката ѝ се подкосиха. Не можеше да се помръдне, сякаш сините му очи я хипнотизираха. Когато Рой протегна ръка, за да я придърпа към себе си, тя се поддаде без колебание. Дори чакаше прегръдката му, а устните ѝ се разтвориха с готовност.

Кръвта пулсираше във вените ѝ, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Отговори на целувката му със страст, каквато никога преди това не бе изпитвала.

Точно така си бе представяла една целувка. Действителността се оказа много по-вълнуваща, отколкото въображението ѝ. Искаше ѝ се този миг да няма край.

Но Рой много скоро разхлаби прегръдката си, бавно и с нежност, каквато Дженифър не бе очаквала от него. Облегна глава на рамото му и се загледа в небето. Стори ѝ се, че луната, заобиколена от хиляди блещукащи звезди, съучастнически ѝ се усмихваше.

Той хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— Не мислиш ли, че е време да спрем да се държим толкова официално един към друг?

Тя кимна мълчаливо.

— Очите ти са прекрасни, знаеш ли? Липсва им само една страстна целувка, за да се разпалят. В началото си мислех, че зеленият им цвят е най-дълбок, когато си ядосана. Сам го видях. Но той не може да се сравни с оттънка, който излъчват в момента.

— Тогава ти си първият мъж, който вижда тези нови очи — каза едва доловимо.

Когато забеляза учудения му поглед, си припомни твърде късно, че бе решила да прикрива своята неопитност. Искаше ѝ се да може да върне последните си думи назад.

Но изненадата му бързо премина и той попита развеселен:

— Да не би да намекваш, че досега не си целувана?

— Нямах това предвид! — побърза да се защити. — Но както знаеш, има различни видове целувки.

— Е, може би предпочиташ братска по челото — като от твоя млад приятел художник тази вечер ли?

Дженифър се сепна.

— Моля те, Рой, нека разговорът ни да не завършва отново със спор. Денят беше дълъг и се чувствам уморена. Приятно пътуване!

— Благодаря. И не забравяй уговорката ни да обиколим хотелите, когато се върна!

— Бъди сигурен, че няма да забравя — увери го тя.

Докато влизаха в къщата, Дженифър се замисли дали не отговори с прекалена готовност на целувката му. Точно сега не желаше при никакви обстоятелства той да се досети за чувствата ѝ към него.

Качи се в стаята си, но преди да си легне, влезе в банята да вземе един душ. Изпитваше нужда да измие заедно с тялото си и неприятните изживявания от изтеклия ден. Освен това възбудата от неочакваната целувка на Рой беше толкова силна, че непременно трябваше да я охлади. Сърцето ѝ продължаваше да бие учестено. Не, той в никакъв случай не биваше да се досети за въздействието, което упражняваше върху нея.

Застана пред огледалото и се усмихна щастлива на отражението си. За първи път през живота ѝ някой я бе накарал да изпита вкуса на страстта и да познае истинското желание. Не, този път не се лъжеше. Рой Д'Арси успяваше да докосне най-дълбоките струни на душата ѝ и да ги накара да зазвучат.

В негово присъствие губеше разум и свян. Чувстваше се като пълноправен партньор, който знае какво иска. Но дотам не се стигаше. Рой явно не бързаше. А Дженифър бе сигурна, че ще го последва веднага, щом той пожелае.

Едрите ѝ гърди повдигаха блузата. Тя затвори очи и за миг се отдаде на въображението си.

... Рой стоеше зад нея и я пронизваше с изгарящ поглед. Тя бе приковали очи в огледалото и не смееше да се помръдне. Мъжът пристъпи напред и се долепи до гърба ѝ. Чуваше се единствено ускореното им дишане. С рязко движение той я извърна към себе си и я притисна плътно до тялото си. Усети съпротивлението на гърдите ѝ и тяхната топлина. Не бързаше. И двамата стояха неподвижно. После внимателно се наведе и нежно погали с език ухото ѝ, спусна се надолу по шията и зацелува тръпнещата ѝ пазва там, където двете гърди образуваха вълнуваща бразда. После плъзна устни бавно нагоре, по гушата ѝ, по брадичката... докосна твърдите ѝ устни, които веднага потрепнаха, спря за миг и жадно ги пое. Езикът му се провря между тях, докосна зъбите ѝ и се вмъкна в горещата кухня.

Неусетно Дженифър се отпусна в ръцете му. Коленете ѝ трепереха от възбуда, а зърната ѝ сякаш се опитваха да пробият плата.

Рой я взе на ръце и я понесе към спалнята. Положи я внимателно върху хладните чаршафи и бавно започна да смъква дрехите ѝ, възхитен от гъвкавото стегнато тяло, което се откриваше под тях.

Когато остана да лежи съвсем гола, той мило ѝ се усмихна, прокара пръст по устните ѝ, спусна ръка по шията към гърдите ѝ, поигра си със зърната им, които съвсем се втвърдиха и изпъкнаха, слезе надолу към корема и преди да докосне най-чувствителното ѝ място, тръгна обратно нагоре по същия път...

Дженифър дълбоко простена, сепната от собствените си дръзки желания. Не, отношенията им не бяха още толкова интимни и кой знае дали изобщо щяха да станат. Тя реши в никакъв случай да не се издава, а просто да изчака.

V

Когато на сутринта слезе за закуска, Дженифър изпитваше смесени чувства. Едновременно облекчение и разочарование от това, че Рой го няма. След интимностите, които си бе позволил с нея през нощта, сега със страх очакваше новата им среща.

Бе решила да се държи така, сякаш нищо не се беше случило, но не беше сигурна дали щеше да ѝ се удаде след еротичните фантазии през изминалата нощ. Даваше си сметка, че е безнадеждно влюбена в него.

Но също толкова сигурна бе, че той обича Аура. Отказът му да говори на тази тема бе достатъчно убедително доказателство.

Чудеше се защо двамата все още не са се оженили. Във всеки случай едва ли защото госпожа Д'Арси не понасяше Аура. Рой не бе от хората, които се влияят от чуждо мнение.

Въпреки това бе съгласен да се ожени за Дженифър, само за да изпълни налудничавото желание на майка си!

Седна на масата и започна да закусва. Отпи глътка от ароматното кафе, облегна се назад и се опита да потърси изход от ситуацията, в която я поставяше нелепостта на чувствата ѝ.

Обичаше мъж, който бе подарил сърцето си на друга. Тя нищо не можеше да промени. Може би най-правилното решение бе да напусне Таити в най-скоро време, докато все още бе в състояние да разсъждава трезво.

Никога досега не бе усещала по-силно липсата на майка си. При тази мисъл тъжно се усмихна. Остави чашата и се изправи. Не ѝ бе присъщо да изпада в самосъжаление. Разчиташе единствено на себе си и само от нея зависеше какво решение ще вземе.

Днес Рой щеше да е зает с работата си, така че можеше да използва времето, за да разгледа забележителностите на острова. Реши следващите няколко часа да прекара в градината, но първо трябваше да вземе от стаята си някоя книга.

В къщата бе необичайно тихо. Понеже госпожа Д'Арси още спеше, единствените шумове идваха откъм кухнята. Тиа и любезната готвачка китайка водеха оживен разговор, прекъсван от време на време от смеховете им и подрънкване на съдове.

Тръгна по тесния коридор, водещ към стаята ѝ, и внезапно вниманието ѝ бе привлечено от вида на просторно помещение, чиято врата зееше широко отворена. Предположи, че е стаята на Рой, и не можа да потисне любопитството си. Стъпвайки на пръсти, влезе и се огледа.

„Обстановката много подхожда на характера му“ — установи тя. Тъмното махагоново дърво на мебелите силно контрастираше с преобладаващите светли тъкани. Завесите бяха яркочервени, в тон с покривката на широкото легло. Всяко нещо тук беше на мястото си. Само запаленото осветление и отворената врата показваха, че обитаващият тази стая е бързал много рано сутринта.

От кухнята се чу отново подрънкване на тенджери и прибори и Дженифър се сепна. Не искаше да рискува някой да я свари тук, затова побърза да излезе.

Взе една книга и отново се спусна на приземния етаж. Пресече столовата и през високата стъклена врата излезе на терасата.

Питаше се дали е в състояние да прави нещо, без да мисли за Рой Д'Арси.

В градината, изпълнена с уханието на цветя, забеляза малка каменна пейка, чиято усамотеност неудържимо я привлече. Настани се удобно върху нея, разтвори книгата и потъна в света на фантазията.

Когато по някое време погледна часовника си, с учудване установи, че приближаваше обяд. Бе прекарала целия предобед в градината, без нито веднъж да се сети за Рой! Побърза към къщата да се преоблече и срещна госпожа Д'Арси, която тъкмо беше станала.

— Добро утро, Дженифър — поздрави я стопанката на дома. — Или по-скоро добър ден! — поправи се с усмивка. — Както виждам, и ти си от ранобудните, които вечер си лягат с кокошките.

Дженифър се засмя.

— Не си лягам с кокошките, но наистина прекарах чудесна сутрин в градината. Освен това не съм единственият ранобудник в тази къща. Рой е станал много преди мен.

— Естествено! — Госпожа Д'Арси направи пренебрежителен жест с ръка. — Метнал се е изцяло на баща си... не на мен. Аз съм нощна птица. Освен това утринното слънце не се отразява добре на тена ми. Има и друго — продължи тя и дяволито се усмихна. — Пропускането на закуската е единствената възможност да контролирам теглото си.

— Но, госпожо Д'Арси! — отговори възпитано Дженифър. — Намирам, че изглеждате много добре за възрастта си!

— Благодаря за комплимента, дете мое. Без значение дали наистина мислите така, или го казвате от учтивост. На моите години човек рядко получава комплимент.

Замълча за миг и добави:

— И понеже стана въпрос за килограми, а с това и за ядене, да вървим да обядваме. Изпитвам ужасен глад!

По време на обяда, състоящ се от рибна салата, пресни зеленчуци и плодове, госпожа Д'Арси почти не млъкна. Говореше за какво ли не, като спираше от време на време да си поеме въздух или да сложи залък в устата си. Разказваше за своя живот на Таити, колко вълнуващо било, когато с мъжа си били млада съпружеска двойка.

— Завинаги ли искате да останете на Таити? Дори и сега, след като мъжът ви вече не е между живите? — попита Дженифър, когато най-после успя да вземе думата.

— Да, мисля до края на живота си да остана тук — отговори замислено възрастната дама. — Когато навремето дойдохме от Франция, мислех, че ще бъда много нещастна. Опасявах се, че ще ми липсват много от удобствата, които предлагаше Париж. Но се излъгах. Таити има своеобразно излъчване, което веднага ме плени. Сега вече не мога да си представя друго място, където бих могла да живея. Дори и Париж!

Понеже госпожа Д'Арси се бе задържала за няколко минути на една тема, Дженифър се надяваше да намери случай да разбере нещо повече за живота на Рой тук.

— Синът ви през цялото време ли е живял на Таити? — попита тя.

— Да. Роди се скоро след нашето пристигане. Животът си е прекарал тук, с изключение на малкото години, през които учеше в Лондон и Париж. Мисля — продължи угрижено Д'Арси, — че само

някой изключителен човек би могъл да го откъсне от острова. Рой обича Таити с такава страст, която понякога дори ме плаши.

Дженифър кимна с разбиране и се замисли за разговора си с него през изминалата нощ, с какво въодушевление говореше той за първичната красота на острова и колко пламенно желаше тя да се запази.

— Предполагам, че повечето хора, живеещи тук, обичат по същия начин Таити.

— Възможно е, мила — отговори госпожа Д'Арси, но после поклати глава. — Таити е място като всяко друго. Има хора, на които изобщо не им допада нашият начин на живот и с нетърпение чакат момента, когато ще си тръгнат оттук... Има и други, които винаги са нещастни, независимо къде живеят. Те непрекъснато намират причини да се оплакват. Дори самият рай да се пренесе на земята, пак ще намерят от какво да недоволстват.

Дженифър имаше чувството, че старата дама всеки момент ще смени темата, затова се опита да насочи разговора отново върху Рой.

— Синът ви ми разказа за усилията, които полага, за да запази естествената красота на острова. Намирам идеята му за прекрасна. Сигурна съм, че ще успее. Трябва да сте много горда с него, госпожо Д'Арси.

— Рой си е поставил наистина благородна задача. Трябва непременно да видиш някой от хотелите му, докато си при нас, Дженифър...

— Той ми обеща да обиколим повечето от тях и аз много се радвам на тази възможност. Надявам се, че ще намери време.

— Това е прекрасно! — извика зарадвана старата жена. — Значи двамата сте се помирили, така ли да го разбирам?

Дженифър се замисли малко и съжалително поклати глава. Неприятните моменти бяха много повече от приятните.

— Мисля, че не — отговори тя. — Не е лесно да излезеш наглава с него. Настроенията му се менят толкова често и внезапно, че винаги се случва да изпусна някоя неподходяща дума в неподходящ момент.

— Права си. Но той винаги си е бил такъв. Страхувам се, че твърде много го глезехме, и за това съм виновна аз. Навремето мечтаех за голямо семейство. И когато разбрах след първото раждане, че не мога да имам повече деца, отдадох цялата си любов на него. Но ти си

подходящата жена за сина ми, Дженифър. Казах ти го вече веднъж. Умна си и би могла да му се наложиш. Точно от това има нужда той. Още ли не си променила мнението си по този въпрос?

— Не, госпожо Д'Арси — отговори твърдо Дженифър. — Макар че трябва да призная — Рой ми намекна, че е склонен да се ожени за мен.

При тези думи лицето на възрастната жена засия.

— Но това е чудесно! Никога не съм губила надежда, че един ден Рой ще се съгласи с мен! — Но когато разбра пълния смисъл на чутото, изглежда сериозно младото момиче. — Ако правилно съм разбрала, ти си му отказала, така ли? Защо?

— Не съм от тези жени, които приемат предложение за женитба от мъж, който нито ги познава, нито ги обича.

— Но разбира се, че те обича! Защо иначе ще те моли да му ставаш съпруга?

— Не знам мотивите му, госпожо Д'Арси. Но каквито и да са, те нямат нищо общо с любовта. Начинът, по който се държи с мен, не показва да е влюбен. По-скоро мисля, че той обича друга.

— Друга? Невъзможно! Та това е нелепо! Ако имаше друга жена, аз щях да зная! Освен това е толкова вгълбен в работата си, че едва ли му остава време за забавления. Точно затова те извиках тук. Надявах се, че ако в къщата ни живее едно толкова привлекателно момиче като теб, той ще спре да мисли само за работа.

— Не е ли смешно това, което говорите? На острова има толкова красиви момичета!

— Да, сега вече те разбирам! Имаш предвид Аура. Но вече ти казах, че той не е влюбен в нея. Може и да му е завъртяла главата по свой си начин, но любов? Никога! Освен това я вижда само през работно време.

Госпожа Д'Арси изглеждаше напълно уверена в думите си. Но след всичко, каквото бе казал и направил Рой досега, Дженифър бе стигнала до убеждението, че той не се интересува от нея. За съжаление не можеше да стигне до същото заключение за връзката му с Аура. Дори и да приемеше, че не е влюбен в изключително красивата си сътрудничка, беше сигурна, че не е останал безразличен към еротичните ѝ послания.

— Любов или секс — продължи гласно мисълта си Дженифър, — няма значение как ще се нарече, но аз никога няма да се омъжа за човек, който поддържа каквато и да е връзка с друга жена. Аз...

— Зад думите ти се крие още нещо — прекъсна я възрастната дама. — Не е ли ревност? Възможно ли е да си се влюбила в Рой?

„Защо всичко се изписва на лицето ми? — помисли девойката в паника. — След като госпожа Д'Арси успя да ме разкрие, как тогава да се надявам, че ще съумея да прикрия чувствата си от Рой? Той сигурно вече се досеща за тях.“

— Синът ви е мъж, в когото просто не можеш да не се влюбиш — отговори, запазила самообладание. — Като изключим външното му държание, дълбоко в себе си той е мил и сърдечен човек.

— Знаех, че ти си точно жената за него! — забеляза победоносно госпожа Д'Арси. — Само човек, който наистина го обича, може да прозре зад студената маска, която Рой си поставя при общуването с хората.

Наведе се по-близо към Дженифър, сякаш за да скъси дистанцията между тях. И когато отново заговори, Дженифър напрегна слуха си. Усещаше, че старата дама се канеше да ѝ разкрие някаква тайна, за която досега не беше говорила.

— Някога Рой имаше много добър приятел. Беше местно момче и се казваше Питър, брат на Аура. Двамата израснаха заедно и прекарваха всяка свободна минута заедно. Обикаляха острова и правеха това, което и останалите деца на тяхната възраст. С една дума, бяха неразделни. Един ден отидоха с други момчета на риболов, при което Питър бе смъртно ранен от харпун. Почина в ръцете на Рой. Мисля, че и сега, след толкова много години, Рой не е преживял напълно загубата на приятеля си. Оттогава не се сближи с никого повече.

Дженифър с усилие сдържаше сълзите си, появили се по време на трогателния разказ на старицата. Можеше да му съчувства, защото знаеше какво е да загубиш близък човек. Сега вече го разбираше по-добре, а също и променливото му настроение.

Рой явно не смееше да влезе в по-близки отношения с друг човек, защото се страхуваше да не бъде отново наранен. И затова, когато усетеше, че дистанцията се скъсява, веднага се отдръпваше.

— Това, което ми разказахте, обяснява много неща — каза накрая. — Но нищо не променя. Няма значение дали го обичам или не. Налице е фактът, че той не ме обича. И нито аз, нито вие можем да променим нещо.

— Права си — въздъхна госпожа Д'Арси и я погледна тъжно. — Все пак бих искала да те помоля още веднъж да не прибързваш с решенията си. С времето нещата могат да се променят.

— Е, добре — отговори момичето. — Щом е толкова важно за вас, ще изчакам да видя какво ще се случи.

Тъжното лице на възрастната жена отново се проясни. Изглежда ужасно се радваше на отстъпката на Дженифър.

— Много ти благодаря, мила! Ще видиш, че всичко ще се оправи. Сигурна съм!

Дженифър изведнъж си спомни, че бе поканила Майкъл на чай. Съвсем бе забравила да спомене на Д'Арси за това и реши първо да й поиска разрешение. Възможно беше тя да има нещо друго предвид за следобеда.

— Радвам се за теб, Дженифър! — отговори старата дама. — Можеш да посрещаш приятелите си тук по всяко време. В моята къща искам да се чувстваш като у дома си.

— Благодаря, госпожо Д'Арси! Толкова сте мила с мен.

— Не говори глупости, дете мое. Жалко само, че днес няма да мога да се запозная с него. Трябва да направя някои спешни покупки в града. Много мразя да пазарувам и винаги отлагам за по-късно. Но вече нямам избор.

— Ако мога да ви бъда полезна с нещо — предложи момичето, — ще звънна на Майкъл и ще променя срещата за някой друг ден.

— И дума да не става. Сама ще си свърша работата! А ти ще изпълниш обещанието си. Ще се запозная с приятеля ти друг път. Извини ме, но трудно помня имена. Как се казваше той?

— Майкъл. Майкъл Доуд. Художник е и държи в града малко магазинче. Запознахме се там вчера.

— Да не би той да е причината — изглежда я подозрително госпожа Д'Арси — толкова упорито да отхвърляш предложението ми за сватба с Рой?

— Но моля ви! Между нас няма нищо. Просто сме добри приятели, макар и Майкъл да е влюбен в мен. Аз обаче му казах, че не

мога да му отговоря със същото.

Госпожа Д'Арси видимо се успокои. Въздъхна облекчено и се надигна тромаво.

— Радвам се, че е така, скъпа моя — каза тя. — Сега трябва да ме извиниш. Желая ти приятен следобед.

* * *

Когато госпожа Д'Арси замина за града, Дженифър започна да се приготвя за срещата си с Майкъл.

Първо трябваше да се погрижи за закуската.

По пътя към кухнята се замисли дали готвачката ще успее да приготви нещо за толкова кратко време.

Влезе вътре и свари едрата китайка приведена над голяма купа с пастет. Пълната жена се усмихна широко, при което показа два реда блестящи бели зъби.

— А, вие ли сте, госпожице Дженифър? Влезте. С какво мога да ви помогна?

— Имам една молба към вас, като се надявам, че няма да ви затрудня много. Поканих мой приятел на чай и ми се иска да сервирам чая с няколко сандвича и сладкиши. Знам, че идвам късно, и ако е невъзможно, няма да се разсъдя.

— Не представлява никаква трудност за мен — отново се усмихна готвачката. — Не се притеснявайте, ще се погрижа за всичко.

Дженифър ѝ беше много благодарна. Тази жена винаги се държеше любезно. Тя и милата Тиа допринасяха много да се чувства като у дома си в къщата на госпожа Д'Арси. Единственият човек, който не я прие радушно, бе Рой. А тя държеше именно на него.

Излезе на терасата и подреди сервиза за чай върху изящна масичка от ковано желязо. След като провери още веднъж да не е забравила нещо, погледна часовника си и видя, че остава още много време до пристигането на Майкъл. Затова се качи в стаята си да напише някои писма. Доставяше ѝ голямо удоволствие да разказва на приятелите си за неповторимата красота на Таити.

След като свърши и това, се поосвежи набързо и облече нова рокля. Тъкмо приключваше с грима, когато се разнесе остър звън. Чу

как Тиа посрещна госта.

„Колко е точен само“ — помисли си, докато слизаше надолу по стълбите.

— Дженифър, днес сте още по-привлекателна! — възкликна Майкъл, когато я видя.

— Карате ме да се чувствам неудобно с вашите постоянни комплименти — възпротиви се с усмивка тя.

— На толкова хубаво момиче като вас човек не може да се въздържа да не направи комплимент — отговори сериозно той. — Донесъл съм ви нещо.

Подаде ѝ голям плосък пакет, затънат в целофанена хартия и завързан с широка панделка.

— Не беше необходимо — промърмори Дженифър, но въпреки това любопитно пое подаръка и бързо го разопакова.

— Чудесната картина, която ми показахте в магазина! — извика изненадана. — Много ви благодаря, Майкъл. Това е шедевър!

— За един смъртен млад художник вашите думи са най-голяма чест.

— Ще я пазя като очите си. — След кратка пауза добави: — Надявам се, че сте гладен, Майкъл, защото готвачката е приготвила цял куп деликатеси.

— Умирам от глад — усмихна се той. — Цяла сутрин се занимавах със сувенирните картини и не ми остана време за ядене.

Дженифър го изведе на терасата. При вида на богато подредената маса очите му светнаха. Въпреки краткото време готвачката бе направила няколко вида сандвичи и най-различни дребни сладкиши. Ароматният чай имаше лек дъх на портокал.

Майкъл я развличаше със своите смешни истории и времето минаваше неусетно. Купчината сандвичи и сладкиши започна да намалява. Накрая той отмести чинията си встрани и заяви, че не може да сложи нито хапка повече в корема си.

— Беше много вкусно, Дженифър — забеляза доволен. — Но по-важна бе вашата приятна компания. Присъствието ви би превърнало и най-скучното парти в галапредставление.

— Крайно време е да престанете с комплиментите си — смърри го тя отново.

— Казах ви, че няма да се откажа лесно. Надявам се, че ако продължавам в същия дух, ще сломя съпротивата ви.

— Майкъл, моля ви! Цяло съкровище сте и добър приятел, но това е всичко между нас. Никакви хитрости не са в състояние да променят чувствата ми към вас. Съжалявам, наистина съжалявам. Бих желала да мога да ви кажа нещо друго.

— И аз го желая — отговори малко натъжен приятелят ѝ. — Но ако не ви пречи, ще запазя искрица надежда. Винаги съм бил дебела глава!

В този момент Дженифър искаше наистина да може да се влюби в него. Нещата щяха да изглеждат толкова прости. Майкъл бе много мил и щеше да направи всичко, за да бъде тя щастлива.

Но за съжаление чувствата не можеха да се променят. Сърцето ѝ принадлежеше на Рой Д'Арси.

Дженифър дълбоко въздъхна.

— Впрочем, скъпа — наруши настъпилата тишина Майкъл, — имам още един подарък за вас.

Когато понечи да го извади от джоба си, тя започна енергично да протестира.

— Не, Майкъл, престанете! Не бива да ме глезите толкова.

— Глупости — възпротиви се той. — Подарявам ви го в знак на моите симпатии към вас. Всъщност това е нещо като талисман, който предпазва от лоши духове.

Дженифър погледна предмета в протегнатата му ръка.

Беше малко „тики“, изящно изработен от злато амулет, окачен на тънка златна верижка.

— О, Майкъл! — възкликна изненадана. — Това е... прекрасно! Но е прекалено скъп подарък за мек. Невъзможно е да го приема.

— Няма да го приемете? Значи искате да ме обидите? Знаете колко са чувствителни художниците!

Той я погледна с най-милата си усмивка и бързо стопи съпротивата ѝ.

— Щом е така — каза колебливо — нямам друг избор, освен е благодарност да взема този красив амулет.

Майкъл се изправи и пристъпи към нея. Взе колието от ръката ѝ и застана зад гърба ѝ. После тържествено прехвърли верижката около врата ѝ, поколеба се за миг и тихо попита:

— Разрешавате ли ми да закопчая новата ви придобивка?

Докато се опитваше да се справи с малката закопчалка, краят на верижката се изплъзна от ръцете му, амулетът падна на земята, плъзна се по гладките плочки и изчезна някъде из насажденията около терасата.

— О, не! — извика уплашен той. — Точно на мен ли трябваше да се случи!

— Какво толкова е станало — успокои го Дженифър. — Ще го намерим. Няма къде да отиде.

Двамата затърсиха заедно в равномерно подстриганата трева и в чакъла под храстите.

— Майкъл! — извика Дженифър възбудено. — Стори ми се, че блесна нещо там до най-ниския храст. Може би е амулетът.

Почти едновременно двамата се изправиха и се спуснаха към храста, където откриха търсения предмет. Също така едновременно посегнаха към него, като че ли се състезаваха кой ще го достигне пръв. Майкъл се оказа по-бърз, а Дженифър изгуби равновесие, блъсна се в него и двамата се прекатуриха върху меката трева.

Когато си представи колко смешни изглеждаха в този момент, тя прихна да се смее. Мъжът се присъедини и смехът им огласи цялата градина.

Двамата толкова бяха прехласнати, че не забелязаха кога вратата на терасата се отвори. Едва когато дочуха тихо покашляне, учудено погледнаха нататък.

В първия момент Дженифър съзря само чифт блестящи кафяви обувки, но нямаше нужда да гадае дълго, за да се досети, че бяха на Рой Д'Арси.

— Здравей, Рой — поздрави го тя. — Не те очаквах толкова скоро.

— Виждам — отговори той. — Извинявай, не исках да наруша интимната сцена. Свърших по-рано, отколкото предполагах. Когато се прибрах, намерих къщата празна.

Предположих, че си заминала с майка ми в града. Дойдох дотук, само защото чух гласове.

Замълча за миг и продължи с ироничен тон:

— Ако знаех какво ме очаква, щях да остана в къщата. Извинявам се още веднъж, че попречих. Махам се веднага и те оставям

насаме с твоя... твоя приятел.

След тези думи той се поклони подигравателно, обърна се и изчезна в къщата.

VI

Тя проследи с поглед Рой и изпита дълбоко разочарование. Точно сега ли трябваше да се случи, когато нещата изглеждат потръгнаха между тях! Бе изтълкувал напълно погрешно видяното и — както винаги — не ѝ даде възможност за обяснение.

Когато си помисли за ироничната забележка и подигравателния поклон, кръвта нахлу в лицето ѝ.

„За какъв се смята, че си позволява да се държи по този начин с мен? Искане ми се да му кажа мнението си веднъж завинаги! Ще му дам да разбере, че няма да търпя повече подобно отношение!“ — закани се тя.

Бе толкова заета с мислите си, че напълно забрави присъствието на Майкъл.

— Предполагам, това беше Рой Д'Арси — забележа сухо той. — Неприятен тип, а?

— Прав сте, Майкъл — отговори все още силно раздразнена. — Най-нелюбезният човек, когото някога съм срещала. Как си позволява да говори с нас по този начин? Дори не ми даде възможност да му обясня.

— Какво да му обясните? — попита учуден Майкъл.

— Смешната ситуация, в която изпаднахме, естествено.

— Скъпа, не разбирам защо толкова се вълнувате. Нека да мисли каквото си ще — опита се да я успокои. — Не му дължите абсолютно никакво обяснение. Достатъчно е, че двамата знаем истината.

Дженифър не искаше да издаде колко важно бе за нея мнението на Рой.

— Всъщност прав сте — съгласи се тя. — Просто не съм свикнала да се отнасят към мен несправедливо. Ще се опитам да забравя случая. Но се страхувам, че следобедът ни е провален. Имате ли нещо против, ако се сбогувам с вас? Бих желала да полегна малко преди вечеря.

— Разбира се — отговори учтиво той. — И за мен е време. Днес рано затворих магазина и трябва да приготвя някои платна за утре.

Когато изпрати Майкъл до колата и се сбогува с него, мислено бе съвсем другаде.

Обичаше Рой Д'Арси! Но щеше да отрича докрай пред всички. С изключение на госпожа Д'Арси, която бе отгатнала чувствата ѝ.

Нямаше никакво желание да се прибира в стаята си. Трябваше веднага да намери Рой и да оправи недоразумението, възникнало между тях.

Влезе първо във всекидневната, но не го откри там. След това го потърси в малкото помещение, което госпожа Д'Арси наричаше читалня. Също безрезултатно.

Нерешително тръгна по коридора и внезапно забеляза тънка ивица светлина под вратата на една от стаите, която Рой използваше понякога като работен кабинет.

Въпреки добрите си намерения да му обясни ситуацията, Дженифър вътрешно трепереше от страх. Постоя още миг пред вратата, докато набере смелост, и почука.

— Влез — чу се краткият отговор.

Той седеше на бюрото си, отрупано с книжа, и минаха няколко секунди, преди да повдигне глава и да я забележи.

— А, ти ли си? Какво искаш? — попита със смръщено чело.

— Трябва да говоря с теб, Рой. Искам да ти обясня положението, в което ни свари.

— Няма нужда. Очите все още не ме лъжат. Мисля, че това, което видях, е доста показателно. Извини ме, но имам работа.

Дженифър се вбеси. Не искаше да бъде отпратена по този начин и нямаше да излезе от стаята, докато не го принудеше да изслуша обяснението ѝ.

— Не, Рой. Още нищо не съм ти казала. Сигурно ще отделиш няколко минути за мен.

— Е, добре — съгласи се той. — Но бъди по-кратка!

Остави настрана писмото, което държеше в ръка, и я измери със студен поглед. После се изправи и застана на прозореца.

Дженифър дълбоко си пое въздух и започна:

— Нещата са съвсем безобидни. Поканих Майкъл на чай, а той ми подари един амулет. Когато закопчаваше верижката на врата ми,

колието се изплъзна от ръцете му и се падна на земята. Започнахме да го търсим и...

— Трябва да призная, че да се търкаляте по поляната ми се струва доста странен начин на търсене — прекъсна я подигравателно той.

— Но тогава вече не търсехме! Дватама едновременно съзряхме колието, сблъскахме се и паднахме на тревата. Когато си представихме картинката, която представляваме, избухнахме в смях. Двама възрастни хора да пълзят на четири крака между храстите!

Дженифър отново щеше да се разсмее, но смехът ѝ заседна в гърлото, когато забеляза как бръчките на челото му се врязаха още по-надълбоко.

— Не го намирам за толкова смешно — каза сухо. — Освен това цялата история звучи много недостовечно. Прилича повече на измислена и ме кара да се съмнявам. Окачи ли ти в крайна сметка амулета? Много ми се иска да го видя.

Дженифър опипа с ръка шията си, но установи, че го няма там.

— За съжаление не е тук — промълви тихо. — Вероятно в бързината Майкъл, без за иска, го е прибрал обратно.

— Точно това си помислих и аз. Цялата ти история е чиста измислица! А сега ме остави да си гледам работата.

Дженифър едва сдържаше сълзите си от яд и разочарование. Рой не ѝ вярваше! Не беше свикнала да се съмняват в думите ѝ и сега се чувстваше безпомощна.

„С какво право се държи по този начин!“ — негодуваше тя.

— Тръгвам веднага, Рой — опита се да запази самообладание. — Но едно искам да добавя. Това, което ти разказах, е самата истина. Разбира се, не мога да те накарам да ми повярваш. Изглежда предпочиташ да вярваш само на себе си и на твоята истина. Приел си ролята на съдия и раздаваш правосъдие. Ето защо искам да знаеш, Рой Д'Арси, че твоето мнение изобщо не ме интересува!

Думите ѝ предизвикаха неочаквана реакция.

Почти се бе обърнала, за да се махне час по-скоро от тази стая, когато чу грубия му смях.

Изправи рамене и се извърна към него.

— Как си позволяваш да ми се присмиваш? — извика тя.

Мина известно време, докато Рой се успокои и отговори:

— Съжалявам, Дженифър, но не можах да се сдържа. Трябваше само да се видиш! Толкова много гняв в едно такова малко човече! И какъв пронизващ поглед ми отправи! Сякаш всеки момент щеше да блъвнеш огън от устата си и облаци пара от ноздрите си.

Отново се разсмя. Но на Дженифър съвсем не ѝ беше до смях. Рой я бе обидил не само с недоверието си. Сега дори ѝ се присмиваше, което бе още по-лошо.

— Опасявам се, че не мога да споделя бурното ти веселие. Ако ме извиниш, ще те оставя да си гледаш работата, която само преди малко беше толкова спешна.

Когато се обърна и тръгна към вратата, Рой я настигна и сложи ръка върху рамото ѝ.

— Почакай. Искам да ти се извиня за безобразното държание. Трябва да се поправа. Съжалявам, че се усъмних в думите ти. Много добре помня, когато ми каза, че Майкъл ти е само добър приятел...

Погледна го учудена, а той леко я погали по косата, нежно като милувка.

— Но трябва да признаеш — продължи, — че един мъж има право да се дразни, когато вижда как бъдещата му съпруга лежи в тревата с друг. — Погледна я сериозно и по всичко личеше, че сега не се шегува.

— Мисля, че миналата нощ си казахме всичко на тази тема и стигнахме до общото мнение, че идеята на майка ти е неосъществима, нали?

— Възможно е ти да си го казала, Дженифър, защото аз не съм. От ден на ден намирам все по-приемлива идеята на мама.

— Но не и аз! И не желая повече да говорим за това! — тросна се тя.

Рой престана да я гали по косата, хвана я за брадичката, повдигна нагоре главата ѝ и я принуди да го гледа в очите.

— И защо, ако не е тайна? Толкова ли съм отвратителен?

— Не, Рой, напротив. Казах ти вече, че не мога да се омъжа за човек, когото не обичам и който не ме обича, пък колкото и привлекателен да е той.

— Не вярваш ли, че любовта може да се появи след сватбата?

Дженифър го изгледа за миг и отговори:

— Вероятността е малка и не искам да разчитам на нея.

Но топлите му очи отново я обездоръжиха и тя усети как краката ѝ се подкосяват. Този мъж излъчваше някаква могъща хипнотизираща сила.

Прегърна я през раменете и я притисна към себе си.

— Е, малката ми, вече знам, че те желая. И те предупреждавам, искам ли нещо силно, винаги го получавам.

Когато се наведе към нея, за да я целуне, Дженифър се разтрепери с цялото си тяло. Избегна погледа му, бързо се освободи от прегръдката и отстъпи крачка назад.

— Моля те, Рой! Страшно съм уморена и объркана! Вече нищо не разбирам — промърмори тя.

Той също се отдръпна и нежно я погледна:

— Този път ще те оставя да си отидеш, но по-късно ще наваксаме всичко. Може би още утре. Не забравяй, че за утре имаме уговорка!

Дженифър изхвъркна от стаята. Не знаеше какво да мисли. Всеки път, когато намираще Рой за отвратителен и непоносим, настъпваше пълен обрат в поведението му. Само преди няколко минути той отново я бе изненадал. Всичко, каквото искаше да му каже във връзка с намеренията му за женитба, остана неизречено! С помощта на невероятна сила на волята бе успяла да се измъкне от ръцете му.

„Занапред ще трябва да избягвам всеки по-пряк контакт с него — реши тя. — Само когато спазвам дистанция, ще успея да контролирам чувствата си и да не се поддам на хипнотичната му сила. Иска да се ожени за мен? Но какво повече от Аура очаква да му дам? Какво им пречи да се оженят? Дали някога ще науча истината за тайнствената им връзка?“ Хиляди въпроси напиреха в нея.

Докато бързаше по коридора, бе толкова унесена в мислите си, че не забеляза госпожа Д'Арси и се блъсна в нея. Старата дама протегна ръце и здраво я хвана, след което внимателно я огледа.

— За бога, Дженифър, къде отиваш? Виждам, че въобще не си тук!

— Ужасно съжалявам, госпожо Д'Арси — промърмори смутено тя. — Бях се замислила и съвсем не ви чух.

— Няма нищо, скъпа моя. Но какво ти е? Нещо не е наред ли? Изглеждаш ми толкова объркана.

— Нищо не се е случило. Наистина. Просто имах напрегнат ден.

— Надявам се, че не е свързано с новия ти приятел. Как му беше името?

— Майкъл. Не, най-малко с него. Той няма нищо общо.

Госпожа Д'Арси се замисли за миг. Очите ѝ изведнъж светнаха и тя с разбиране се усмихна.

— Възможно ли е да е виновен синът ми? Днес не съм го виждала, но готвачката ми каза, че се е върнал. Той ли е причината, мила? Да не си се скарала с него?

Дженифър за пореден път се увери, че бе невъзможно да скрие нещо от тази жена. Госпожа Д'Арси притежаваше невероятната способност да отгатва истината.

— Да — отвърна глухо. — Ужасно трудно е да бъде разбран вашият син. А аз въобще не мога. И сигурно никога няма да успея. Всъщност и не искам!

— Напълно съм съгласна с теб, скъпо дете. Рой изцяло се е метнал на баща си. Наследил е лошите му качества, заедно с безброй положителни.

Старата дама хвана Дженифър за ръка и влезе заедно с нея в малката читалня.

— Но сигурно си разбрала, че той може да бъде и много мил — продължи тя. — Трябва ви малко повече време да се опознаете. Уверена съм, че двамата ще успеете да преодолеете различията и... да станете истински приятели.

— Бих желала и аз да съм толкова сигурна. Но се опасявам, че пропастта между нас е прекалено голяма.

Дженифър се чувстваше физически и душевно изтощена. Копнееше единствено да си легне и да забрави проблемите в един здрав и дълбок сън.

— Днес ще си легна рано — каза тя. — Готвачката ни беше приготвила за чая толкова сандвичи, че още съм сита. Надявам се да ме извините, ако не дойда на вечеря.

— Разбира се, момичето ми. Върви. Винаги съм казвала, че здравият и продължителен сън прави чудеса. В такъв случай ще се видим утре на закуска.

В стаята си Дженифър се съблече и влезе направо в банята. Когато се отпусна в топлата, ухаеща приятно на кристалната сол за

вана вода, се замисли над оптимизма на госпожа Д'Арси и тъжно се усмихна.

Преди няколко дена и тя по същия начин гледаше на живота, но тогава още не беше срещнала Рой. Отново си спомни за някои от своите принципи, които при никакви обстоятелства нямаше да наруши. А както стояха в момента нещата, и дума не можеше да става за сватба.

Излезе замислена от ваната, избърса се и облече тънка бяла нощница. Изгаси нощната лампа, мушна се в хладните чаршафи и си пожела сънят по-скоро да я споходи и да забрави грижите.

VII

Дженифър прекара неспокойна нощ. Не успя да избяга от мислите си. Отново и отново преминаваха като на филмова лента пред очите ѝ събитията от изминалия ден.

Когато най-после сънят дойде, той никак не беше отморяващ. Неспойно се мяташе на възглавниците и я стряскаха кошмари.

Сънува, че Рой Д'Арси — два пъти по-едър, отколкото беше в действителност — преследва нея и Майкъл. Колкото и бързо да тичаха, не успяваха да се отдалечат от него. Рой все повече и повече се приближаваше, докато най-накрая протегна огромната си ръка и повали Майкъл на земята.

Обезумяла от страх, Дженифър замръзна на мястото си. Той се пресегна към нея и в момента, в който я хвана за гърлото, тя се събуди.

Трепереше с цялото си тяло, нощницата и чаршафите ѝ бяха мокри от пот. Мина доста време, докато заспа отново.

Събуди се, когато слънцето огря с ярките си лъчи стаята. Очите я заболяха от светлината и тя сънливо замига. Изправи се бързо и дръпна завесите. Но в стаята остана все още светло. Върна се в леглото, зави се презглава и се опита да заспи наново. Кръвта шумеше в слепоочията ѝ.

Лежеше неподвижно под одеялото и се вслушваше в ударите на сърцето си. Пронизваше я остра болка в главата.

След известно време болките я поотпуснаха и тя си наложи да стане. Докато се обличаше, установи, че след тази неспокойна нощ се чувства много по-уморена и разнебитена, отколкото преди да си легне.

Бавно слезе по стълбите и пристъпи в трапезарията, където Рой тъкмо беше седнал да закусва. За разлика от нея бе отпочинал и свеж и изглеждаше в отлично настроение.

— Добро утро. Готова ли си за нашата разходка?

— Добро утро, Рой. Можем да тръгнем всеки момент. Нямам търпение да разгледам някой от твоите хотели.

— Тогава след закуска потегляме — предложи той.

Докато си пиеше бавно кафето, Дженифър го наблюдаваше.

„Държи се така, сякаш нищо не се е случило. Как успява? Но след като той може, защо да не мога и аз?“

Реши твърдо да се държи с него мило и любезно. Искаше да му покаже, че търканията между тях въобще не я засягаха. В същото време щеше да избягва всякакъв по-близък контакт, понеже не беше сигурна, че ще намери още веднъж сили да му устои.

Изяде само половин кроасан и стана, за да се приготви за излета.

Щом напуснаха къщата, главоболието ѝ премина. Денят бе прекрасен. Докато пътуваха през Папаете, градът ѝ се стори пременен като за празник. Рой също бе съвсем друг — очарователен и мил.

— Надявам се, че обичаш пикниците, Дженифър? Готвачката ни приготви пълна кошница с храна. Ще обядваме някъде на плажа. Съгласна ли си?

— Чудесна идея! — възкликна тя. — Обичам пикниците, освен това, откакто съм тук, още не съм видяла морето.

Рой отклони за миг погледа си от уличното движение и мило ѝ се усмихна.

— Тогава ще бъдеш приятно изненадана. Плажовете на Таити са едни от най-красивите в света.

Тя долови гордостта в гласа му.

— Много обичаш Таити, нали?

— Да. Не мога да си представя, че бих могъл да живея на друго място. Всичко, за което мечтая, намирам на този малък остров.

Отдавна бяха излезли от Папаете и се движеха покрай брега на морето. Високи вълни с огромни разпенени гребени се разбиваха в скалите, след което бавно се разливаха върху белия пясък.

На Дженифър ѝ се струваше, че на плажовете не беше стъпвал човешки крак. Бяха безлюдни и чисти.

— Ах, Рой, Таити е просто великолепен! Много по-красив, отколкото си представях. Сега разбирам защо толкова го обичаш.

— Това е едно от най-хубавите места на острова — обясни той. — И ако погледнеш напред към хълма, ще видиш един от хотелите, които съм проектирал аз.

Дженифър погледна в тази посока. Ако не ѝ беше казал, че там има хотел, никога нямаше да се досети.

Сградата имаше вид на голяма едноетажна къща с просторна веранда и приличаше много на тази на госпожа Д'Арси. Вписваше се идеално в заобикалящата я местност. Нямаше ги големите рекламни табели, с изключение на един дискретен, ръчно нарисуван надпис: „Seaside Inn“.

Дженифър бе впечатлена от това, което видя.

— Проектирал си го великолепно! Никога нямаше да позная, че е хотел. Сякаш е част от местността.

— Точно такава въздействие исках да постигна. Виждам съм много красиви места, загорезени от неподходящи постройките. Заклех се никога да не вземам участие в подобни проекти.

— Може ли да го разгледаме по-отблизо?

— Естествено.

Рой паркира джипа и двамата се отправиха към сградата. Дженифър се удиви на гениалната простота на проекта му. Явно бе наследил много от таланта на баща си.

Макар и да се разклоняваше в много странични крила, хотелът запазваше своята цялостна архитектурна линия. Естественният цвят на дървото подхождаше на терена, а зелената площ бе великолепно поддържана. Личеше си професионалната ръка на градинарите. Дженифър знаеше, че цветята, дърветата и храстите са засадени допълнително, но имаше впечатлението, че винаги са били там. Толкова естествени бяха.

Когато тръгнаха по насипаната с чакъл алея, Рой се спря да говори с някакъв възрастен човек, който стоеше приведен в една от лехите и плевеше бурените.

— Здравей, Хенри! Как си?

Старият таитянин се изправи и сложи ръка над очите си, за да се предпази от слънцето. Дженифър трудно можеше да определи възрастта му. Лицето му бе прорязано от бръчки и напомняше релефна карта. Кожата му бе силно почерняла от постоянната работа на открито.

Когато разпозна Рой, очите му блеснаха. Усмихна се радостно и оголи беззъби венци.

— А, вие ли сте, господин Д'Арси? Отдавна не сте минавал насам.

— Така е, Хенри. Имах много работа по съседните острови. Но както виждам, магическата ти сила над цветята и дърветата не е отслабнала. Градините са в отлично състояние.

— Правя каквото мога, господин Д'Арси. Давам всичко от себе си.

Възрастният човек обходи с поглед избуялата растителност наоколо. Дженифър забеляза, че е много горд от похвалата на Рой. Очевидно държеше на него и ценеше мнението му.

— Да не те бавим повече, Хенри — каза Рой на сбогуване. — И не забравяй, ще ми трябваш след няколко седмици за новия хотел.

— Окей, сър. Трябва само да ме уведомите. Можете да разчитате на мен.

Когато продължиха пътя си, Дженифър се поинтересува за възрастния човек.

— Хенри ли? Той е най-добрият градинар по Южното тихоокеанско крайбрежие. Оставил съм изцяло в негови ръце озеленяването на площите покрай хотелите.

— Не е ли малко стар за тази тежка работа?

— Хенри по-скоро би умрял, отколкото да престане да се труди. Свикнал е много с тази работа. И докато му позволяват силите, няма да се откаже.

— Разбирам го — забеляза замислено Дженифър.

— Какво ще кажеш да отложим останалата част от обиколката за някой друг ден? — попита Рой след кратка пауза. — Време е за обяд и ми дойде наум по-добра идея, отколкото пикник на плажа. Има едно място, навътре сред гората, където ходя винаги, когато искам да остана сам. Страшно подхожда за пикник. Двамата с теб, съвсем сами...

Дженифър се почувства поласкана, че иска да сподели с нея своята тайна.

— Звучи доста примамливо — забеляза тя. — И като стана въпрос за ядене, установих, че съм ужасно гладна.

Рой се усмихна.

— Мисля, че голямата кошница, която напълни готвачката, ще задоволи апетита ти.

Качиха се в джипа и скоро навлязоха в гористата местност. Пътуваха по тесен и криволичещ планински път. Колкото повече навлизаха във вътрешността на острова, толкова по-трудно се

придвижваха. Бяха пропътували около десет километра, когато Рой ѝ обясни, че са прекосили половината остров. Тайното му местенце не било далеч. Но понеже гората ставаше все по-гъста и скоро заприлича на джунгла, трябваше да извървят останалата част от пътя пеша.

Не им оставаше много, но пътят бе гъсто обрасъл и бавно напредваха. Тя крачеше плътно зад него, а той ѝ проправяше път между сплетените увивни растения.

— Как си успял да откриеш това място сред този пущинак? — попита Дженифър.

— Когато бях малък, преброждахме заедно с един мой приятел целия остров. Тази полянка беше нашето тайно място за срещи. Оттогава винаги, когато искам да остана насаме с мислите си, идвам тук.

Дженифър предположи, че този приятел е бил Питър, но реши, че е по-добре да не навлиза в тази тема, поне не сега.

— Поляната е доста отдалечена — забеляза тя след известно време. — Наистина никой не може да ни попречи на такова скришно място.

Изведнъж я сепна дълбокият гърлен смях на Рой и тя учудено го погледна.

— Какво толкова казах, че така те развеселих?

— Замислих се над последните ти думи. Да не би да се боиш за сигурността си?

Дженифър продължаваше да го гледа в недоумение.

— Какво говориш? Въобще не съм имала това предвид!

Рой отново се засмя.

— Сега вече си в ръцете ми сред този пущинак. Можеш да викаш, колкото си искаш. Никой няма да те чуе. Ако се опиташ да избягаш, най-много да се изгубиш и тогава...

Дженифър наистина се изплаши за миг, но после видя веселите пламъчета в очите му и разбра, че отново я бе взел на подбив.

— Рой, за каква ме смяташ? Не съм мислила нищо подобно. Защо винаги се държиш с мен като с глупава ученичка?

— Не, Дженифър, напротив. Съвсем добронамерено исках да те предупредя. Такава романтика, такава красиво момиче... Кой знае какви шеги могат да ни изиграят чувствата? — Той сви рамене и ѝ се усмихна невинно.

Знаеше много добре, че отново се шегува, но въпреки това започна да се нервира. Наистина, на какво щеше да разчита? Само преди няколко часа бе твърдо решила да избягва всеки по-близък контакт с Рой, но ето че сега бе тук, сред тази девствена гора, съвсем сама с него. Трябваше много да внимава и да не допуска да я изненада.

Стигнаше ли се до интимности както през изминалата нощ, едва ли щеше да успее да възпре изблика на чувствата си. А последиците от едно признание ѝ се струваха толкова ужасии, че въобще не искаше да мисли.

През това време Рой отстрани и последното препятствие от пътя и Дженифър се озова на приказно красиво късче земя.

Заобиколени от гъста гора, двамата стояха сред малка поляна във формата на почти идеален кръг, буквално потънала в приказното великолепие на екзотични цветя от всички възможни видове, а тревата изглеждаше неестествено чиста и мека, като прозрачна пастелнозелена коприна. Вдясно от тях извиваше малка рекичка, която в долната част на поляната се спускаше през един миниатюрен водопад, след който се вливаше в бистро езерце.

Каква идилия! Дженифър стоеше онемяла.

Дълбоко си пое въздух и с усилие се върна към действителността. Когато погледна към Рой, видя, че я наблюдава. Личеше си, че се радва на немия ѝ възторг.

— О, Рой! — възкликна спонтанно. — Едва ли има по-красиво място на света! Ако наричат острова рай, то тогава това е райската градина!

— Надявах се, че ще ти хареса — каза гордо той. — И когато се съвземеш и престанеш да стоиш прехласната, можем да се заемем с пикника.

Той постави кошницата върху къс скала край потока, вдигна капака, извади червена карирана покривка и я разстла върху тревата. Дженифър му помогна да разопаковат многобройните деликатеси.

— За бога, Рой! Кой ще изяде всичко това? Би могъл да нахраниш цяла армия — извика въодушевена.

— Когато ми даде кошницата, готвачката подхвърли, че имаш нужда от малко повече тлъстинка по слабото си тяло — засмя се той.

— Слабо ли? Аз да съм слаба? — възмути се тя.

— Права си. Като се вгледам по-внимателно, в никакъв случай не мога да кажа, че си слаба. Може би малко ниска, но не и слаба. Общо взето, намирам те за привлекателна.

Дженифър усети, че се изчервява под изпитателния му поглед, и се зае усърдно с кошницата.

Защо винаги се опитваше да я смути? Отново се ядоса, но не даде да се разбере.

Храната наистина беше много, но въпреки това те изядоха по-голямата част от нея. Милата китайка доста се бе постарала. Имаше студен желиран бульон, вкусна рибна салата, различни видове сирена, а за десерт — дъхави плодове. Накрая пиха студен чай с лек дъх на мента и хапнаха от чудесния сладкиш.

Дженифър се загледа в безоблачното синьо небе и неусетно затвори очи. Обзе я чудно, благодатно спокойствие и имаше чувството, че всичко ще се оправи. Дори в този момент смяташе, че е възможно Рой да отвърне на любовта ѝ и двамата до края на живота си да споделят заедно радости и грижи.

Изведнъж усети сянка върху лицето си. Рой се бе навел над нея и с безкрайна нежност я погали по косата.

— Дженифър — прошепна дрезгаво — искам да ти кажа нещо. Аз...

В този миг изпрацяха съчки и нещо прошумоля в храстите.

Рой бързо скочи и напрегнат се загледа в посоката, от която бе дошъл шумът.

— Кой ли може да е? — промърмори под носа си.

Една ръка отмести клоните настрани и на полянката се появи Аура.

Дженифър усети с цялото си тяло омразата, която излъчваха кафявите ѝ очи. Враждебният ѝ поглед я пронизваше.

— Аура, какво правиш тук? — изненадано възкликна Рой.

— Търсих те навсякъде, по хотелите, на плажа. И когато не те намерих никъде, се сетих за тази поляна. Случи се нещо много важно. Трябва веднага да се върнеш в кантората.

— Не мога да си представя какво може да е толкова важно, че да ме търсиш по целия остров — изсумтя нетърпеливо той. — Казвай какво е станало?

Секретарката се приведе над ухото му и тихо започна да му обяснява нещо. В началото Рой отговаряше нетърпеливо и раздражено, но накрая сви безпомощно рамене и се обърна към Дженифър.

— Ужасно съжалявам, скъпа — започна сконфузено. — Изглежда не могат да минат без мен в кантората. При един от проектите се е случило нещо непредвидено, което само аз мога да оправя.

Направи кратка пауза и продължи:

— Много ли ще те затрудня, ако тръгна с Аура веднага за града, а ти се върнеш сама с джипа?

— Разбира се, че не — отговори тя. — Няма защо да се притесняваш за мен. Ще прибера всичко тук и ще тръгна.

— Благодаря, Дженифър. Наистина ли ще се справиш?

Рой изглежда се колебаеше и това изпълни със задоволство Дженифър. По реакцията му можеше да разбере, че появяването на Аура съвсем не го радва.

— Всичко ще бъде наред, Рой — успокои го тя.

— Ще намериш ли обратния път? — повтори той загрижен.

— Естествено. Имам добро чувство за ориентация. Няма защо да се притесняваш.

— Окей. Ще се видим тогава довечера вкъщи. Наистина ужасно съжалявам, че така ненадейно трябва да прекъснем излета.

След това Рой се извърна и се приближи към Аура, която през цялото време не се бе помръднала от мястото си и продължаваше да стои на ръба на полянката.

Дженифър ги проследи с поглед. Чувстваше се ужасно разочарована. Какво искаше да ѝ каже преди малко? Може би никога повече нямаше да узнае. Ако съдбата бе отредила на Аура да ги раздели, нямаше по-подходящ момент от този.

Докато минаваха тези мисли през главата ѝ, Рой се бе изравнил с асистентката си. Момичето се извърна към Дженифър и ѝ отправи победоносен поглед. След това злорадо се изсмя, хвана Рой под ръка и изчезна заедно с него в гъстата гора.

Дженифър остана да гледа след тях неподвижна. В лицето на Аура намираше ожесточен враг. Тази жена нямаше да се предаде без

борба. Бе твърдо решена да задържи Рой с всички средства и Дженифър не хранеше никаква надежда да промени нещо.

„Каква странна жена — продължи разсъжденията си. — Най-просто е да се махна от пътя ѝ. Но тя не бива да се опитва да ме изплаши. Ще използвам първия удобен случай да ѝ го кажа.“

Започна да събира остатъците от пикника в кошницата и докато правеше това, изведнъж се усъмни дали случаят, заради който Рой незабавно трябваше да се върне в кантората, е истински или само инсцениран.

Доколкото познаваше вече Аура, тя нямаше да се посвени да използва всичко, за да постигне веднъж набелязаната цел. И пред нищо нямаше да се спре.

Сгъна покривката и я постави върху кошницата. Огледа се още веднъж внимателно на всички страни, за да се увери, че не е забравила нещо, и се отправи към джипа.

Сега ѝ беше малко по-трудно, защото нямаше кой да ѝ проправя пътя. Но кошницата бе олекнала и скоро стигна до колата.

Докато пътуваше към града, осъзна, че чувствата ѝ към Рой все повече я объркват.

„Има ли поне малка вероятност и той да изпитва нещо към мен? Това ли щеше да ми каже, преди Аура да ни беше попречила?“ — питаше се тя.

Когато стигна до Папаете, реши да навести Майкъл. Неговата компания бе точно това, от което имаше нужда сега. Щяха да си побъбрят непринудено и се надяваше, че поне за известно време ще забрави Аура и Рой.

Паркира пред магазина му. Когато влезе вътре, той тъкмо обясняваше нещо на двама клиенти. Усмихна ѝ се любезно и вдигна ръка за поздрав. Дженифър също му махна и зачака да се освободи.

Клиентите — мъж и жена — напуснаха магазинчето, горди с новата си придобивка. Майкъл излезе иззад тезгяха и даде воля на радостта си.

— Дженифър, каква приятна изненада! Какво ви води този следобед насам?

— Бях се запътила към къщи и изведнъж ми хрумна да спра и да се отбия при вас.

— Каквито и причини да имате, винаги сте добре дошла. Разгледахте ли тази сутрин града?

— Рой ми показва един от хотелите си.

И тя разказа подробно за случилото се предобед. Майкъл я слушаше търпеливо, облегнат на тезгяха. И когато завърши с ненадейното появяване на Аура, той неспокойно започна да се разхожда надолу-нагоре из магазина.

Когато заговори, гласът му прозвуча разстроено.

— Кажете ми истината, Дженифър. Вие сте влюбена в този мъж, прав ли съм?

Тя разбра, че не може повече да крие. Отново бяха отгатнали тайната ѝ. Толкова лесно ли се четяха чувствата ѝ? Може би Рой също знаеше какво изпитва към него.

— Да, Майкъл — отговори колебливо. — Страхувам се, че имате право. Влюбена съм в Рой.

Художникът се усмихна тъжно.

— С това всичките ми надежди пропадат. Дори и да съм оптимист, нямам повече никакви шансове да ви спечеля, след като сте влюбена в друг. Но искам да загубя с достойнство, затова ви желая всичко най-хубаво и се надявам, че ще останем добри приятели.

Загледа се в нея и учудено възкликна:

— Но какво ви е? Защо изглеждате толкова съкрушена? Нали ми казахте, че Рой ви е направил предложение за женитба?

— Да, Майк, вярно е. Но не сте ме разбрал правилно. Аз не мога да се омъжа за него.

Малко оставаше да се разплаче и затвори очи, за да сдържи сълзите си.

Майкъл я гледаше загрижено.

— Не можете да се омъжите за него? Но нали току-що казахте, че го обичате?

Дженифър с усилие запази самообладание и обясни обърканото положение:

— Вече съм почти сигурна, че Рой обича Аура. Разбирате ли сега защо не мога да се омъжа за него? Не знам защо иска да се ожени за мен, но с положителност няма нищо общо с любовта. Мисля, че нещата са безнадеждни.

— Хм — смутено промълви Майкъл. — Откъде сте толкова сигурна, че Рой не ви обича? Попитахте ли го какво изпитва към вас?

Дженифър поклати глава:

— Не, но въпреки всичко съм уверена в това. Днес предобед, малко преди да се появи Аура, се надявах, че не съм му съвсем безразлична. Но за съжаление това са само напразни илюзии, които няма да се сбъднат.

— Ако искате да ви посъветвам приятелски... Поговорете още веднъж сериозно с Рой, и то колкото се може по-скоро. Питайте го направо за намеренията му.

— Прав сте. Точно това трябва да сторя. Ще говоря с него при следващия удобен случай. Може би съм направила прибързани изводи. Много съм ви задължена, Майк — каза след кратка пауза. — Дори и да съм напълно обезверена, вие винаги ми вдъхвате кураж. Прекрасен приятел сте, Майкъл!

Комплиментът и го смути, но той само сви рамене.

— Означавате много за мен, Дженифър — каза сериозно. — Бих желал да има нещо повече между нас. Но още в самото начало попарихте надеждите ми.

— И на мен ми се иска да е другояче, но... — изтърва се тя.

Изведнъж Майкъл рязко се изправи, очите му заискриха.

— Стига толкова. Да приключим темата за днес. Времето навън е толкова хубаво, а ние стоим тук. Какво желаете да правим този следобед? Предложете нещо, мадам!

Доброто му настроение беше заразяващо и Дженифър усети как духът ѝ се събужда.

— Не знам — отвърна живо. — Сещате ли се за нещо?

Художникът кимна.

— Първо трябва да свършим една работа, която и двамата забравихме.

Той бръкна под тезгяха и извади малка кутийка.

— Забравили сме нещо? За какво говорите, Майкъл? — загледа го учудена Дженифър.

Той отвори капака и извади малкия амулет, който отново висеше на златната си верижка. Момичето се смути.

— Не смятате ли, че при тези обстоятелства е по-добре да запазите амулета за някоя друга?

— Глупости. Избрах талисмана за вас и вие трябва да го носите. Когато се появи вчера Рой в градината, толкова бързо се сбогувахме, че съвсем забравих да ви го дам. И така, той е ваш.

Майкъл се приближи към нея и положи верижката около врата ѝ. Този път успя да я закопчае без проблеми. След това отстъпи няколко крачки назад, за да ѝ се полюбува.

— Стои ви чудесно! Направо великолепно!

— Благодаря, Майк! — Тя опипа с ръка амулета. — Ще го пазя като зеницата на окото си, в знак на нашето приятелство.

— Радвам се. А сега какво ще кажете за една разходка в планината? Знам едно място с останки от стар полинезийски храм, които сигурно ще ви заинтересуват.

— Звучи примамливо — отбеляза Дженифър. — Веднага ли ще тръгнем?

— За съжаление трябва да довърша някои неща тук в магазина, но няма да продължи дълго. Колата ми е паркирана пред вратата. По-добре ме изчакайте там. Вътре е прекалено задушно и прашно за вас. След няколко минути свършвам.

— Добре, Майкъл.

Дженифър излезе от магазина и се качи в колата му. Седна на мястото до шофьора и с нетърпение зачака предстоящия излет.

След малко се облегна назад в седалката и затвори очи. Успя да се отпусне. Наслаждаваше се на приятната топлина и свежия бриз, който полъхваше от морето и галеше лицето ѝ.

VIII

Дженифър седеше така вече няколко минути, когато изведнъж усети, че някой е застанал до нея и я наблюдава. Помисли, че е Майкъл, усмихна се и отвори очи.

Но усмивката замръзна върху устните ѝ, когато видя не Майкъл, а Аура. Младата таитянка я гледаше, изпълнена с омраза. Дженифър изгуби за момент самообладание, но бързо се съвзе. Ето че сега и се удаваше случай най-после да си изясни нещата с Аура. Този път нямаше да се изплаши.

— Какво правите тук, Аура? Какво искате от мен?

— Трябва да говоря с вас — прозвуча злобният ѝ отговор. — Видях, че влизате в магазина за картини, и изчаках на отсрещния тротоар, докато излезете.

— Всъщност не виждам какво имаме да обсъждаме заедно — забеляза равнодушно Дженифър.

— Напротив, госпожице Ивънс — отговори уверено Аура. — Когато ви срещнах онази вечер, ясно ви предупредих. Но вие изглежда не си взехте бележка.

— Не разбирам, Аура. — Дженифър се ядоса. — Не очаквате да ви приема сериозно, нали? След като на Рой му е приятно да прекарва свободното си време с мен, то това е наша работа... а не ваша.

— Предупреждението ми беше сериозно, госпожице Ивънс — отговори със заплашителен тон Аура. — И сега ви казвам за последен път, че Рой Д'Арси е мой! Във ваш интерес е да стоите далеч от него. Предупреждавам ви най-отговорно!

Дженифър се вбеси от дързостта ѝ.

— Заплашвате ли ме?

— Разбирайте го, както желаете. Важното е да се вслушате в думите ми.

— Искам да ви кажа нещо. Брътвежите ви не ме интересуват, а освен това нямате право да ме заплашвате. Рой е достатъчно възрастен,

за да взема сам решения. След като иска да бъде с мен, то това си е лично негова работа.

Аура се зачерви от яд. Красивото ѝ лице толкова се разкриви, че човек не можеше да я познае.

— Рой е мой и ще се ожени за мен! Вие нямате право над него!
— извика високо с креслив глас.

— Значи такава била работата — забеляза саркастично Дженифър. — И какво казва Рой за това? Или неговото мнение няма значение?

В този момент Майкъл излезе от магазина и заключи вратата.

Аура го погледна и се приготви да върви, но преди да се отдалечи, изсъска в лицето на Дженифър:

— Ще си спомняте за мен, госпожице Ивънс! Рой ще направи онова, което аз искам! И ако си въобразявате, че ще е другояче, дълбоко се лъжете.

Майкъл бе чул последните думи на Аура.

— Какво означава всичко това? — попита той.

— Отново ме предупреди да оставя Рой на мира. Какво да правя, Майк?

— Да правите ли? — повтори той. — Нищо не трябва да правите, Дженифър, най-много да се опитате да забравите тази жена.

— Майк — възпротиви се тя, — нали чухте какво каза накрая? Мислите ли, че може да упражнява някаква власт върху Рой?

Художникът се усмихна.

— Искате да кажете, че му е приложила „тапу“.

— „Тапу“ ли? — повтори Дженифър. — Какво означава това?

— Вид магия, предавана от поколение на поколение от древните полинезийци. Много от местните жители и до днес вярват в нейната сила.

— И вие ли? — любопитства тя.

— Не — засмя се той. — Очаквате ли подобно нещо от мен?

Дженифър се замисли за миг.

— Но все пак изглежда, че тя има някакво влияние над него. Толкова е сигурна в себе си.

— Не отдавайте голямо значение на приказките ѝ, Дженифър. В края на краищата Рой иска да се ожени за вас, а не за нея.

Майкъл седна зад волана и бавно подкара колата.

— Трябва да ви припомня за нашата уговорка, Дженифър — започна след известно време. — Съгласна ли сте през този следобед просто да изключите, да се отпуснете и да се наслаждавате на разходката ни? И така, нито дума повече, на тази тема!

— Съгласна съм, Майк.

Но въпреки това не можеше да спре хода на обърканите си мисли. „Аура е толкова сигурна, че Рой ѝ принадлежи. Докъде ли ще стигне в желанието си да го има окончателно? А как ли стоят нещата с Рой? Какво иска той всъщност? Какво място заемам аз в плановете му? Само заради майка си ли желае да се ожени за мен? Как ли ще реагира на това Аура?“

На всички тези въпроси не знаеше отговорите. Но твърдо реши да ги разгадае възможно по-скоро. Едва тогава щеше да се успокои.

Най-накрая прогони тревожните мисли, свързани с Рой и Аура, и насочи вниманието си единствено към местността, през която минаваха.

Пътуваха покрай малки кокосови и ванилиеви плантации, в които работеха местни жители. Както навсякъде по острова, и тук се забелязваха в изобилие пъстри цветя, докдето се простираше погледа.

За краткия си престой на Таити Дженифър се бе превърнала в страстен почитател на местната флора и бе научила доста неща. Разпознаваше вече от пръв поглед бугенвилията и някои редки видове фуксии, както и гарденията и бялата ружа в многобройните ѝ разновидности.

Откри се чудесен изглед към зелените полета, оградени от високи планини с вулканичен произход. Дженифър бе завладяна от гледката и не мислеше повече за срещата си с Аура. Майкъл не наруши настъпилото мълчание и така двамата пътуваха известно време, без да си разменят нито дума. Изглежда усещаше, че Дженифър се нуждае от време, за да подреди мислите си. И когато накрая тя проговори, лицето му се озари.

— Прекрасно е на този остров, Майк! Но къде отиваме всъщност?

— Радвам се, че отново сте в състояние да говорите. По едно време помислих, че сте изпаднала в стрес. Пътуваме към Арахураха. Това е свещено място за жертвоприношения и олтар на открито, построен според обичая на древна Полинезия.

— И какво са правили там?

— Жертвоприношението е било част от религиозен ритуал — обясни Майкъл. — Тогава са строили жертвениците от вулканични късове скали и върху тях са принасяли хора в жертва, за да умилостивят боговете.

— Не! — извика отвратена Дженифър. — Това е ужасно! Наистина ли са убивали живи хора?

Майкъл я успокои.

— Всичко това е било много, много отдавна. Човешките жертви са били неразделна част от полинезийската религия.

— Само при мисълта за това ми настръхват косите.

Остатъкът от пътя премина в мълчание. Намираха се на около тридесет километра южно от Папаете, когато Майкъл се отклони от главния път. Бяха стигнали до Арахурау. Изкачиха се нагоре по пътеката и достигнаха мястото за жертвоприношения.

Дженифър бе силно впечатлена от тази среща с миналото на острова и същевременно леко изплашена. Въпреки топлината на следобедното слънце започна да трепери.

— Не мога да се освободя от мисълта за бедните хора, принасяни тук в жертва на боговете. Имам чувството, че душите им все още витаят наоколо и оплакват съдбата си.

— Разбирам ви, Дженифър, но си помислих, че трябва да опознаете Таити и от тази страна. Засега стига толкова. В колата имам сирене и делва с домашно вино. Можем да се върнем няколко километра назад и да си починем на някое красиво местенце.

— Звучи много съблазнително — усмихна се Дженифър. — Да вървим тогава.

Спуснаха се към колата и не след дълго спряха на една крайпътна поляна. Майкъл извади от багажника одеяло и го постла върху тревата. И докато се угощаваха с вино и сирене, я развличаше с всевъзможни весели истории. Той притежаваше тънко чувство за хумор, на което просто не можеше да се устои, и винаги успяваше да разсмее Дженифър.

— Сбъркал сте професията си! Трябвало е да станете комик, Майк!

Майкъл изкриви лице в обидена гримаса.

— Така е било винаги. Аз съм клоунът, който разсмива всички и печели аплодисментите им, но нищо повече.

— Извинете, Майк — каза смутено. — Какво ви е? Нещо лошо ли казах?

— Но моля ви — успокой я той. — Напомнихте ми само за ролята, която често изпълнявам и която не обичам да ми припомнят — Майкъл-клоунът! Майкъл, на когото никой не гледа сериозно, който винаги е готов за шеги. Понякога е много уморително. Можете ли да ме разберете?

Сега бе ред на Дженифър да го успокоява. Тя усети, че зад повърхностната фасада се крие един много самотен човек. Сигурно някога е бил дълбоко разочарован и сега безгрижното му и лекомислено държание трябваше да го предпазва от по-нататъшни разочарования.

Тя се упрекна, че през цялото време се бе отнасяла към него егоистично. Дотолкова го занимаваше с проблемите си, че въобще не забелязваше неговите настроения и чувства. Отказът ѝ на предложението му за женитба изглежда го бе засегнал повече, отколкото предполагаше.

— През цялото време мислех само за себе си, Майкъл. Вие сте толкова сърдечен и добродушен човек и аз ви обичам много като приятел. Чувствам ви като брат. Винаги съм мечтала да имам по-голям брат. Един ден сигурно ще намерите момиче, което истински ще ви обича, както впрочем заслужавате. Някъде то ви чака. Имайте търпение!

— Когато усетите нужда от по-голям брат, аз съм насреща.

Майкъл се изправи с подскок и подаде на Дженифър ръка, за да ѝ помогне да стане.

— Време е да се прибираме.

Събраха всичко и потеглиха към града. И когато я остави в Папаете до паркирания джип, тя се чувстваше далеч по-спокойна и уверена, отколкото когато тръгваха. През време на обратния път нито веднъж не се бе сетила за Рой или за ревнивата Аура.

В къщата не завари никого, с изключение на Тиа и готвачката. Посрещна този факт с облекчение. Нямахше желание да среща нито Рой, нито майка му. Всъщност, решила бе да си изясни окончателно

отношенията с Рой, но се нуждаеше от малко време, за да се подготви и добре да обмисли какво да му каже.

След като поблагодари на готвачката за чудесната храна за пикника, се качи в стаята си. Без да се съблича се стовари върху леглото. Мислите ѝ се въртяха безредно около случилото се през деня.

Малко по-късно се унесе в сън.

Когато се събуди, навън се бе стъмнило. Погледна часовника и с учудване установи, че е станало време за вечеря. Бе спала почти три часа!

Взе си бързо душ и се преоблече. Сърцето ѝ биеше развълнувано при мисълта, че след малко ще види Рой.

Но в трапезарията срещна само госпожа Д'Арси и когато седна, установи, че масата бе подредена за двама. Мястото на Рой беше празно.

— Дженифър, скъпа моя, радвам се, че си тук! — поздрави я старата дама. — Опасявах се, че ще ми се наложи да вечерям сама.

— Бях заспала — извини се Дженифър. — Рой няма ли да си дойде за вечеря?

— Не. Обади се преди малко, за да ми каже, че ще е зает до късно. Случило се е нещо спешно.

— О, така ли?

„Може би съм несправедлива към Аура — каза си девойката. — Сигурно е имала причина да го търси.“ Нямаше апетит. Госпожа Д'Арси както обикновено бе взела думата.

Дженифър я слушаше с половин ухо и си мислеше за Рой. Реши да го изчака да се прибере, дори ако се наложи да стои цяла нощ.

— Ти май не си тук, Дженифър. — Старата дама ѝ се усмихваше съчувствено. — Притесняваш ли се за нещо?

— Не. Извинете ме, всичко е наред. За какво говорехте преди малко?

— Питам те как е преминал денят ти, скъпо дете — повтори госпожа Д'Арси.

— О... да, беше... беше много хубаво...

Помисли си, че всъщност наистина бе така. По-голямата част от деня наистина беше минала приятно.

— Хотелите на Рой са много впечатляващи.

— Знам, не му липсва талант — кимна госпожа Д'Арси, докато слагаше в устата си зрънце грозде.

— След това ми показва тайното си място в джунглата — продължи Дженифър. — Изглежда по-рано двамата с Питър често са ходели там.

— Права си. Рой много ми е разказвал за любимото си място. Двамата с Питър бяха истински авантюристи и откакто намериха тази поляна, тя им стана любимото място за срещи. След смъртта на Питър Рой се губеше с часове и макар никога да не ми е казвал къде ходи, аз се досещах.

Дженифър можеше да си представи, че Рой е прекарвал дълго време на мястото, където всичко му е напомняло за Питър.

След вечеря придружи старата дама в малката стая за четене и остана да ѝ помага при намотаването на прежда. Когато госпожа Д'Арси се измори и се нахрани да се оттегли в спалнята си, Дженифър заяви, че ще остане още малко да почете.

— Лека нощ, дете мое! Не чети до късно! — посъветва я тя.

— Няма — обеща Дженифър. — Лека нощ!

Останала сама, установи, че въобще не може да се концентрира върху книгата. Стана и закрачи развълнувано из малкото помещение.

Беше почти полунощ, когато се стресна от звука на отваряща се врата. Изтича в коридора и видя Рой, който тъкмо влизаше.

— Още ли не си легнала? — попита учуден той.

— Чаках те, Рой. Трябва да говоря с теб.

Челото му леко се смръщи.

— Това е последното нещо, което искам в момента. Прекарах дълъг и уморителен ден, Дженифър. А имам и да довършвам някои работи. Моля те, иди си легни. Ще говорим за всичко, което те притеснява — но не точно сега!

И без да дочака отговор, се прибра в кабинета си.

Дженифър загуби ума и дума. Стоеше като парализирана. „Дали Рой е взел вече своето решение? Дали Аура е изпълнила заплахата си и е успяла да го привлече на своя страна?“ — мислеше в паника и не можа да сдържи сълзите си.

Хукна нагоре по стълбите и се втурна в стаята си.

Никога през живота си не се бе чувствала толкова нещастна. Сега вече не съществуваше и най-малката надежда Рой да я заобича.

Тя се хвърли върху леглото и избухна в безутешен плач.

За кратко време се бяха случили толкова много неща. И сега бе стигнала до положение, в което просто не знаеше какво да мисли. Отказът на Рой да говори с нея направо я хвърли в отчаяние.

Мина доста време, докато се успокои. Изправи се и пристъпи към огледалото, избърса очите и бузите си и изумена се вгледа в призрачно бледото лице, което я гледаше отсреща. Сега, след като се бе наплакала, се чувстваше по-добре, но не можеше да не се срамува малко от държанието си. Поначало умееше да се владее и да контролира чувствата си. Не бе плакала както тази вечер от смъртта на родителите си. И всичко заради Рой!

Трябваше най-после да осъзнае, и то веднъж завинаги, че Рой не е истинският мъж за нея.

Напълни ваната и се потопи в нея. Горещата баня ѝ оказа благотворно въздействие. Не след дълго се почувства достатъчно успокоена, за да си легне.

IX

На другия ден спа по-дълго от обикновено. Понеже беше късно за закуска в трапезарията, отиде в кухнята и си наля чаша кафе.

Утрото бе прекрасно, затова предпочете да излезе на терасата. И докато унесено отпиваше от тъмната гореща течност, се наслаждаваше на топлите слънчеви лъчи и на жуженето на пчелите.

Днес щеше да вземе важни решения, затова трябваше да бъде сама през следващите часове. Искаше да обмисли всичко основно и да прецени бъдещите си ходове. Двоумеше се единствено за това дали веднага да тръгне за Щатите, или да остане още известно време на Таити. Не можеше да продължава повече така. Положението, в което се намираще, бе непоносимо.

Изведнъж ѝ хрумна нещо. Реши да отиде на полянката на Рой, тъй като нямаше друго по-подходящо място да размисли на пълно спокойствие.

Госпожа Д'Арси любезно ѝ беше предложила да използва тъмносиния ѝ сеат винаги, когато пожелае. Трябваше само да провери дали старата дама е станала и дали самата тя няма да има нужда от колата до обяд.

Хвърли поглед към паркинга и с учудване установи, че там стоеше само джипът на Рой. Това променяше нещата. Не се осмеляваше да го използва без негово разрешение. А доколкото го познаваше, той с положителност щеше да има възражения.

В коридора срещна госпожа Д'Арси, която тъкмо се беше запътила към трапезарията. Дженифър не можа да сдържи усмивката си. Възрастната жена се движеше като сомнамбул. Очите ѝ бяха полузатворени, а лицето ѝ — все още подутото от съня. Носеше само копринен пенъоар.

— Добро утро, госпожо Д'Арси! — поздрави я развеселена.

— Добро утро, дете мое! Извини ме за външния вид, но не съм свикнала да ставам толкова рано.

— Знам, споменахте ми веднъж — засмя се Дженифър. — Тъкмо вас търсех.

— Птичките бяха прекалено шумни тази сутрин. Опитах се да не им обръщам внимание, но след известно време се предадох.

Бе стигнала най-последно до масата, издърпа един стол и тронаво се отпусна върху него. След това помоли Дженифър да седне до нея.

Като по команда се появи Тиа с чаша кафе, която постави пред господарката си. След няколко глътки очите на госпожа Д'Арси възвърнаха нормалния си вид.

— Сутрин винаги трябва да изпия първо кафето си. Без него не съм в състояние да започна деня. Каза, че си ме търсила. Какво бих могла да направя за теб?

— Исках да ви попитам дали ще ми дадете за няколко часа вашия сеат, но току-що видях, че Рой е заминал в града с него.

— С моята кола?

— Да. На паркинга стои единствено джипът му.

— О, сецям се нещо — сбърчи вежди госпожа Д'Арси. — Рой дойде рано сутринта в спалнята ми, каза ми нещо, но по това време не съм в състояние да възприемам. Вероятно е искал само да ми каже, че ще използва колата ми. Не му е за първи път.

— Разбирам — промърмори Дженифър.

— В такъв случай вземи джипа му.

— Не, не! — възпротиви се момичето. — На Рой сигурно няма да му хареса и...

— Глупости! — отсече домакинята. — Защо да има нещо против?

— Знам, че много държи на джипа си. И понеже едва ли има високо мнение за шофирането ми, няма да е въодушевен, когато разбере.

— На твоето място не бих се притеснявала. И мен ме знаят на целия остров като лош шофьор, но той ми го дава. Вземи го, скъпа моя!

— Щом така смятате...

— Естествено! А ако Рой възрази, ще си има работа с мен.

— Благодаря. Тогава ще го взема.

— Къде искаш да ходиш? — полюбопитства старата дама.

— Възнамерявам да отида на полянката на Рой. Трябва да помисля над някои проблеми и ми се стори, че това е най-подходящото място.

— Много ли ще се забавиш?

— Няколко часа.

— Тогава ще помоля готвачката да сервира обяда малко по-късно. Ще ядем, когато се върнеш. Следобед бихме могли да излезем заедно в града. Какво ще кажеш?

— Много мило от ваша страна. Благодаря ви!

Старата жена се надигна и взе празната си чаша.

— Ще си наляя в кухнята още едно кафе. Ключовете са на масичката в коридора. Бъди внимателна, скъпа! Не си свикнала да караш по такива опасни планински пътища.

— Ще внимавам — обеща Дженифър.

Тя се върна още веднъж в стаята си и взе дамската си чанта. После прибра ключовете за джипа и излезе на паркинга.

Радваше се, че миналото лято бе прекарала ваканцията си на планина и се бе научила да шофира джип. Затова не се поколеба. Беше сигурна, че ще се справи.

Умело го подкара по извитата алея към изхода, излезе на главната улица и скоро Папаете остана зад гърба ѝ. Бавно продължи по тесния планински път.

В началото се наслаждаваше на чудесния пейзаж, но след няколко километра шосето стана стръмно и навлезе в нескончаеми завои. Трябваше изцяло да се съсредоточи върху шофирането. Понеже имаше отлично чувство за ориентация, без проблеми намери пътя и скоро стигна до целта. Паркира джипа на същото място като вчера и докато слизаше, си спомни как биеше сърцето ѝ, когато бяха двамата с Рой тук.

Сега полянката ѝ се стори още по-прекрасна. Когато пристъпи върху тревата, я изпълни същото чувство на безгрижност и лекота.

Радваше се, че дойде тук да вземе своите важни решения.

Намери си удобно място до рекичката, излегна се върху тревата и затвори очи. Време беше да разреши най-неотложния си проблем.

А проблемът ѝ беше Рой Д'Арси.

Знаеше, че е безнадеждно влюбена в него, а той не я обича. При тези обстоятелства нямаше смисъл повече да стои на Таити.

Следователно ѝ оставаше само една възможност — да си тръгне! Да се примири и да се опита да заживее нов живот в Щатите. И когато Таити останеше далеч зад гърба ѝ, щеше да забрави и Рой.

Това беше единственото правилно разрешение! Имаше чувството, че тежък товар падна от раменете ѝ, когато осъзна готовността си да го направи. Въздъхна с облекчение. Вече можеше да се върне, да съобщи намерението си на госпожа Д'Арси и да се подготви за заминаването.

Докато пътуваше по обратния път, радостно затананика някаква мелодия. Наслаждаваше се на приятния ден и на красивата природа.

Никога нямаше да забрави Таити, този вълшебен остров, още повече че го свързваше с приятелството си с Майкъл. Щеше да си го спомня винаги с добро.

Въздъхна. Само ако Рой...

Но вече бе зачеркнала тази страница. Решението ѝ беше твърдо и нямаше да го промени.

Махна с ръка на група местни жители, които работеха нещо около една скала. Хората отговориха вежливо на поздрава ѝ.

След известно време стигна до най-опасния участък от пътя, който я бе затруднил на отиване. Придвижването надолу към полето бе много по-трудно, отколкото изкачването. Гъста джунгла притискаше от двете страни тясната пътна лента.

Изведнъж Дженифър забеляза, че скоростта на джипа постоянно се увеличава. Натисна спирачките, за да намали, но те отказаха!

Дъхът ѝ секна.

Обхваната от паника, започна с все сила да натиска педала, но без никакъв успех. Обля я студена вълна.

„Какво да правя?“ — запита се отчаяно. Опита се да запази самообладание. Джипът продължаваше да се носи бясно надолу по стръмния и криволичещ път. Стискаше волана с побеляло от ужас лице.

Изведнъж сърцето ѝ замря!

Пред нея се появи остър завой, който не можеше да вземе с тази скорост. Огледа се панически за изход отляво и отдясно на пътя.

Единственият ѝ шанс бе да отбие още преди завоя. Трябваше да открие празно пространство между дърветата, да мине през него, след което щеше да се надява гъстата растителност да задържи колата.

Стисна още по-здраво волана и зави.

Джипът започна да подскача неравно. Нещо високо със светкавична бързина се приближаваше към нея и тя осъзна, че ударът е неизбежен.

В следващия момент колата се заби с глух трясък в едно дърво. Дженифър полетя напред и се удари в нещо твърдо. Усети остра болка в главата си, след което загуби съзнание...

... Имаше чувството, че се издига нагоре в състояние на пълна безтегловност. Чу някакъв глас, който ѝ напомни за Рой. Какво се бе случило с нея? Но преди да се съвземе, отново изпадна в безсъзнание...

Когато бавно дойде на себе си, забеляза, че лежи на легло. На легло? Но нали щеше да се връща в Америка?

Усещаше силна пронизваща болка в главата. „Отново тези ужасни пристъпи на мигрена“ — мина през замъгления ѝ разсъдък. Този път чу гласовете по-ясно, но не можеше да ги разпознае. „Рой ли е тук? Или Майкъл?“ — запита се.

Но какво можеше да прави тук Майкъл? Като през гъста мъгла видя някакви фигури да се движат около нея — неясни и безплътни.

Изведнъж усети остро пробождане в рамото, след което болката в главата ѝ започна да отслабва. Отново се унесе в дълбок сън.

Когато се събуди, навън бе светъл ден. Главата още я болеше. Имаше чувството, че е станала двойно по-голяма и че е омотана с дебел слой памук.

След няколко напразни опита успя най-после да си отвори очите. Замига срещу внезапната светлина и когато привикна, забеляза, че се намира в къщата на госпожа Д'Арси. Не можеше да се сети как беше попаднала там. Спомняше си само обратния път от поляната. Оттам насетне паметта ѝ се губеше.

Когато погледна наляво, видя с изненада, че госпожа Д'Арси седи в едно кресло до леглото. Главата ѝ бе отпусната върху гърдите и по всичко личеше, че спи.

— Госпожо Д'Арси? — извика тихичко. — Какво правите тук?

Старата дама се стресна, повдигна се от креслото и се наведе над нея. Хвана ръката ѝ и радостно възкликна:

— Най-после се събуди! Слава богу! Сега вече всичко ще се оправи!

Дженифър я гледаше учудена. Не разбираше какво иска да ѝ каже жената. Всичките ѝ спомени се губеха и се размиваха в тази непрогледна мъгла.

— За какво говорите, госпожо Д'Арси? Какво не ми е наред?

— Но не си ли спомняш? Стана нещастен случай! Добре, че Рой дойде навреме!

След тези думи Дженифър си спомни момента на сблъсъка. Ето защо беше сега на легло. Това обясняваше и болката в главата ѝ.

Но не можеше да разбере защо госпожа Д'Арси споменава и Рой. Беше карала сама джипа. Какво общо можеше да има той?

— Защо казвате, че Рой е дошъл навреме? — попита тя.

— Защото се е появил в последния момент. Резервоарът се бил спукал, и секунди след като те измъкнал отвътре, джипът избухнал. Ах, Дженифър! — Госпожа Д'Арси се разплака. — Като си помисля, че за всичко съм виновна аз!

— Вие? Не разбирам. Какво общо имате вие?

Старата дама хлипаше тихо и трябваше да мине известно време, докато отново се съвземе и отговори на въпроса ѝ.

— Не помниш ли — започна колебливо, — споменах ти в деня на произшествието, че Рой дойде рано сутринта в стаята ми, за да ми каже нещо...

— Да, започнах да се сещам.

Смътно си спомняше разговора с госпожа Д'Арси, струваше ѝ се толкова отдавна. Изведнъж осъзна за какво говореше старата дама.

— От колко време лежа тук? — попита напрегнато.

— Два дена и две ноци — отговори Д'Арси и си личеше, че я гризе съвестта. — Много се притеснявахме за теб. Получила си силен удар в главата, който е предизвикал мозъчно сътресение. Миналата нощ беше кризата, както каза докторът, след която трябвало да настъпи подобрене. Но аз не исках да повярвам и останах при теб, за да се уверя със собствените си очи.

Старата дама замълча за момент и тежко въздъхна.

— О, скъпо дете — проплака и поклати тъжно глава. — Като си помисля, че можеше сега да си мъртва, и то заради мен!

Прехапа нервно долната си устна и продължи, запъвайки се:

— Когато Рой те донесе вкъщи, пожелах аз да съм на твоето място. Беше в безсъзнание и толкова бледа, като видение. И после —

дълбоката кървяща рана на челото ти...

— Разкажете ми всичко, госпожо Д'Арси — прекъсна я нетърпеливо Дженифър. — Все още не разбирам защо се чувствате отговорна за това, което се е случило.

— Веднага ще ти обясня, дете мое. Рой взел сутринта джипа си, но след няколко километра установил, че спирачките нещо не са наред. Затова се върнал и взел моята кола. Дойде в спалнята ми, за да ми каже да не се качвам на джипа. Ако се бях заслушала в думите му, нищо нямаше да се случи.

— Не бива да се упрекувате — опита се да я успокои девойката. — Можеше да се случи на всеки. Вероятно Рой е трябвало първо да се увери, че сте го разбрала...

— Но той го направи — прекъсна я госпожа Д'Арси. — Затова се чувствам отговорна за произшествието.

— Но това е глупаво — възпротиви се Дженифър. — Никой не е виновен. Станалото — станало. Нали сега се оправям. Това е по-важно — усмихна се тя.

Опита се да се изправи в леглото. Но когато се раздвижи, болките в главата ѝ се усилиха и ѝ се зави свят. Стенейки, отново се отпусна на възглавниците.

Госпожа Д'Арси веднага се наведе над нея, намести възглавниците ѝ и изглади гънките по завивката.

— Повече не трябва да говориш, а да си почиваш. Удобно ли ти е, или имаш нужда от още нещо?

Дженифър я увери, че всичко е наред.

— Бъди предпазлива — предупреди я старата дама. — Докторът каза, че трябва да лежиш най-малко още три дена. Ако си гладна, ще изпратя да ти донесат малко бульон и филийка препечен хляб.

Когато се приближи към вратата, Дженифър извика след нея:

— Къде е Рой? Искам да му благодаря, че ми е спасил живота.

— Замина тази сутрин.

— Замина ли? Къде?

— Ех, Дженифър, не можах да разбера точно. Но ще ти кажа това, което знам. През последните два дена не е излизал изобщо от къщи. Беше непрекъснато до теб. Едва когато миналата нощ докторът заяви, че вече се поправяш, той събра куфарите си. Попитах го къде отива. Промърмори нещо за някаква спешна работа, която трябвало на

всяка цена да свърши. Тази сутрин отпътува за един от съседните острови и взе със себе си Аура.

— Разбирам — продума с мъка Дженифър.

„Поне е изчакал, докато разбере, че се оправям — помисли си, когато госпожа Д'Арси излезе от стаята. — Значи е взел решение. Избрал е Аура!“

Изглежда отново се бе унесла в сън, защото се стресна, когато Тиа застана пред леглото ѝ с поднос в ръцете и тихо произнесе името ѝ. Не беше чула кога момичето е влязло в стаята.

— Донесох ви нещо за ядене, госпожице Ивънс — каза Тиа със звънкия си глас. — Надявам се, че имате апетит. Освен това искам да знаете — добави плахо — колко много съжалявам за случилото се.

— Благодаря, Тиа. Радва ме твоето съчувствие. Според думите на госпожа Д'Арси съм имала страхотен късмет. Но, както виждаш, вече се чувствам много по-добре. Може би съм малко отпаднала, но след няколко дена ще се оправя напълно.

Когато момичето излезе от стаята, Дженифър се опита да хапне нещо. Успя да изяде няколко хапки препечен хляб и няколко лъжици бульон. Не изпитваше повече глад, остави подноса настрани и отново се отпусна назад във възглавниците.

Храненето я бе уморило, а и болките в главата ѝ отново се обаждаха. Затвори очи и се унесе.

Х

Следващите дни преминаха за Дженифър много еднообразно. Не ѝ бе приятно да лежи бездейно в леглото. Струваше ѝ се, че времето минава ужасно бавно.

Колкото и да се опитваше, не успяваше да прогони Рой от мислите си. Напротив — дори забеляза, че ѝ липсва. Въпреки че бе избрал Аура, тя продължаваше да го обича.

Скоро усети, че силите ѝ се възвръщат, и твърдо реши да стане от леглото. Предпочиташе да седи в креслото.

И така, следващите няколко дена прекара до прозореца, загледана в очакване към градината.

— Нямах представа колко много се радвам, че те намирам по-добре — отбеляза госпожа Д'Арси, когато влезе в стаята на следващия ден след излизането ѝ от безсъзнание. — Докторът позволява вече да седиш в градината. Нашето чудесно слънце бързо ще оцвети бледите ти бузи.

— Чувствам се чудесно, госпожо Д'Арси — увери я Дженифър. — Неприятното е, че времето минава толкова бавно. За съжаление не мога да чета, защото главоболието ми се усилва.

— Може би трябва да ти доставя някакво разнообразие — усмихна се жената. — Долу в антрето чака Майкъл Доуд. Да го изпратя ли при теб?

— Но разбира се! — извика радостно Дженифър. — Точно от това се нуждая в момента.

Госпожа Д'Арси излезе от стаята и няколко минути по-късно Майкъл почука на вратата.

Гледаше я със сияещ поглед, докато пресичаше стаята към креслото, в което седеше тя, а в ръката си носеше малък букет.

— О, благодаря, Майк! Цветята са великолепни. Но много повече се радвам на посещението ви. Дори не подозирате колко много съм щастлива, че ви виждам тук.

— Радвам се, че сте по-добре, Дженифър — отвърна той. — Всички много се притеснявахме за вас. Потърсих ви същия ден след произшествието. Минала сте на косъм от смъртта. Имала сте голям късмет, че Рой е дошъл навреме.

— Знам. Ще му бъда благодарна цял живот. Но всичко това е вече минало. След няколко дена ще се оправя напълно и ще се подготвя за заминаването си.

— Заминаване ли? Ще напускате Таити? А какво ще стане с Рой?

— Опасявам се, че не влизам вече в плановете му — отговори тихо. — Заминал е преди няколко дена с Аура на един от съседните острови. Без съмнение предпочита нея.

— Съжалявам, Дженифър — произнесе с искрено съчувствие Майкъл. — Надявах се, че всичко ще се оправи между вас. Може би наистина е най-добре да си отидете вкъщи. Щом напуснете Таити, ще се опитате да го забравите.

— Това смятам и да направя, Майкъл. Бях взела решението още преди Рой да замине с Аура.

Майкъл се опита да смени темата.

— Надявам се, че няма да ме забравите напълно, когато се върнете в Щатите?

— Никога, Майк! Често ще ви пиша. И ако дойдете някога в Щатите, трябва да ме посетите.

— Непременно — обеща той.

През следващите няколко часа разговаряха оживено. За Дженифър времето мина неочаквано бързо. Най-сетне Майкъл трябваше да си тръгва.

— А сега е по-добре да си починете малко. Когато ви видя отново, искам да сте възвърнала цвета си.

— Наистина ли си тръгвате? — попита го тъжно тя.

— Обещах на госпожа Д'Арси да не се бавя много. Тя е много мила жена и не искам да я разочаровам. Пък и сам виждам, че се нуждаете от почивка.

— Ще дойдете скоро пак, нали?

Когато излезе от стаята, тя продължи да гледа след него, изпълнена с благодарност. Никога досега не бе имала по-добър приятел. Майкъл много щеше да ѝ липсва. Седна отново до прозореца и зарея поглед из градината.

В това положение я намери госпожа Д'Арси, която се появи няколко минути по-късно.

— Не те ли измори малко посещението? — осведоми се тя. — Този Майкъл е наистина мил човек.

Дженифър реши, че моментът е удобен да сподели с госпожа Д'Арси намеренията си.

— Ако имате малко свободно време — започна предпазливо, — искам да обсъдя нещо с вас.

— Но, разбира се, детето ми! — съгласи се веднага домакинята. — Нещо не е наред ли? По-зле ли се чувстваш?

— Не, добре съм. Но ми се ще да поговоря с вас за моето заминаване. Веднага щом докторът даде своето съгласие, напускам Таити. Бих искала още сега да ви благодаря за гостоприемството. Съжалявам, че нещата не се развиха така, както желяхте. Рой си има Аура, затова не виждам повече място за себе си тук.

Госпожа Д'Арси я изслуша мълчаливо, сбърчила чело.

— Но, Дженифър — възрази най-накрая, — дори и да се окаже вярно, че Рой не иска да се ожени за теб, това съвсем не е причина да напускаш Таити! Толкова свикнах с теб. Чувствам те като своя дъщеря и ужасно ще ми липсваш!

На Дженифър ѝ стана безкрайно неудобно, че трябваше да огорчи старата жена, но не можеше да промени решението си.

— И вие ще ми липсвате — отвърна тя. — Но наистина не мога да остана повече. Знаете, че обичам Рой, и за мен ще бъде непоносимо да го виждам всеки ден.

— Разбирам те, дете мое — въздъхна дълбоко госпожа Д'Арси. — Толкова се надявах, че Рой и ти...

— За съжаление невинаги става това, което искаме — прекъсна я тихо Дженифър. — Ако Рой и Аура се оженят, вие сигурно ще промените мнението си и ще приемете благосклонно Аура у дома си.

— Не! Никога! Никога няма да приема тази жена. Ако синът ми се ожени за нея, то си е негова работа. Но аз никога няма да благословя сватбата му!

Старицата се надигна възбудено от стола си. Въпреки малкия си ръст изражението ѝ всяваше респект.

— Мисля, че достатъчно говорихме, Дженифър. Трябва да си легнеш и да си почиваш.

След тези думи кимна приятелски и излезе от стаята.

Сутринта на четвъртия ден, откакто Рой бе заминал с Аура, Дженифър се събуди още по тъмно. Усещаше от време на време слаба болка в главата, но иначе се чувстваше добре. Раната бе заздравяла и бе покрита само с лейкопласт. И понеже беше станала толкова рано, реши да види изгрева на слънцето. Облече се, тръгна внимателно надолу по стъпалата и тихо се промъкна през всекидневната.

Облегна се на парапета на верандата и зачака първите слънчеви лъчи. Докато стоеше така и гледаше към хоризонта, си спомни за деня, когато с Рой наблюдаваха заедно залеза. Тогава той страстно я беше прегърнал...

Въздъхна. Всичко това беше минало. Никога повече нямаше да я държи в силните си обятия. Никога повече нямаше да усети горещите му устни върху своите. Оставаше ѝ само да се надява, че един ден ще срещне мъж, който ще я обича така, както тя обичаше Рой, и който ще ѝ помогне да го забрави.

Опита се да прогони тъжните мисли. Напрегнато се взираше във все още тъмния хоризонт. Оставаха може би минути до появата на огненото кълбо.

Внезапно чу зад гърба си гласа на Рой. Изтръпна. Въобразяваше ли си? Но не — наистина беше той!

— Дженифър? — извика повторно загрижен той. — Какво правиш толкова рано тук долу? Защо не си в леглото си?

— Рой? Ти се върна! — Това беше всичко, което успя да каже.

— Пристигнах късно през нощта. Много бързах и ето, че съм тук.

— Добре ли се позабавлявахте с Аура? — не можа да се въздържа да не го попита.

— Тя не се върна с мен — отговори тихо той.

Дженифър сбърчи чело.

— Страхувам се, че не мога да те разбера.

Рой бавно се приближи към нея и спря. Протегна ръката си, но момичето се отдръпна.

Когато заговори, гласът му звучеше тихо и нежно.

— Мисля, че е крайно време да се разберем с теб, Дженифър. Дължа ти обяснение, защото има някои неща, които не можеш да схванеш.

— Какви неща?

— По всяка вероятност е възникнало голямо недоразумение — добави той. — Аура никога не е означавала нещо за мен и...

— Но, Рой — прекъсна го тя, — след всичко, което преживях с нея, ми е малко трудно да ти повярвам!

— Дай ми възможност да ти обясня — помоли той.

— Е, добре. Няма да те прекъсвам.

— През нощта, когато искаше непременно да говориш с мен, тъкмо се бях разправял с Аура. Когато се върнах следобед на същия ден в кантората си, скоро установих, че някой е преправял проектите ми. Принудих Аура да говори и тя най-накрая призна, че го е извършила. След това ми се изповяда и така научих всичко, каквото ти е причинила след пристигането ти тук. Трябва да ми повярваш, Дженифър, не съм имал и най-малката представа за истинското положение на нещата!

Докато Рой говореше, Дженифър не се помръдна от мястото си. Дълбоко в нея се събуди искрица надежда. Но имаше още редица неща, които не разбираше.

— Защо според тебе трябваше да прави всичко това Аура, след като не я обичаш? — попита го. — Сигурно е имала причина, за да бъде толкова уверена в тебе.

— Страхувам се, че съвсем погрешно е разбирала чувствата ми към нея. Но доколкото си спомням, никога не съм ѝ давал повод да си мисли, че има нещо повече от приятелски отношения между нас. В основата на нашата връзка лежи едно обещание, което бях дал някога на брат ѝ...

— Питър ли?

Рой кимна. Не попита откъде Дженифър знаеше името му, а направо продължи:

— Когато Питър умираше, ме помоли да се грижа за малката му сестричка. Това и правех през изминалите години. Страхувам се, че не съм постъпил много добре, като...

Дженифър бавно започна да схваща, че е грешила в преценката си за Рой. Но имаше още нещо, което я смуцаваше.

— А къде беше през последните дни с Аура? Можеш ли да ми кажеш и това?

— Естествено. Когато научих колко подло се е отнесла с теб, не исках повече да я виждам — нито в кантората си, нито в Папаете, нито въобще на острова. Говорих с един приятел от съседния остров и той се съгласи да я вземе за своя секретарка. Заведох я и преустанових всички връзки между нас. Надявам се, че съм изпълнил, колкото можах, обещанието си към Питър.

Сега Дженифър добре можеше да си представи, че невинаги му е било лесно през изминалите години. Ако беше казал на майка си за обещанието си към Питър, щяха да си спестят много недоразумения.

Изведнъж си спомни, че дори не му е благодарила за това, че ѝ спаси живота.

— Рой — започна тя, — майка ти ми разказа как си ме измъкнал в последния момент от джипа. Ако не си бил ти, сега отдавна да съм мъртва. Благодаря, че ми спаси живота, Рой!

Той смръщи недоволно вежди.

— Вината е единствено моя, че изобщо си се качила на джипа! Но тогава пак бързах както обикновено и нямах време да се убедя дали майка ми ме е разбрала точно.

— Не, Рой — възрази Дженифър. — Казах и на майка ти. Беше нещастен случай и затова никой не трябва да се чувства виновен. Съгласен ли си с мен?

— Да, Дженифър, щом желаш да гледаш на случая от тази страна. Но добре, че бързах сутринта. Иначе нямаше да дойда въобще на местопроизшествието. Защото, ако не бях се върнал вкъщи заради забравения план... Не ми се мисли за последствията.

— Всичко вече е минало. Докторът вчера ме увери, че съм напълно здрава и мога да пътувам. Ще се прибирам вече в Щатите.

— В Щатите? — повтори Рой. — Но защо? Защо искаш да напускаш Таити? Вярно е, че често се държах лошо с тебе. Можеш ли да ми простиш? — помоли я съкрушен.

— Разбира се, че ти прощавам — засмя се Дженифър. — Но това с нищо не променя решението ми. Не виждам причина да стоя повече тук.

Рой отново се приближи към нея и я погали нежно по косата. Този път тя не се отдръпна.

— Ако можеше да останеш по-дълго на Таити — започна колебливо той — и да ми дадеш малко време... ще направя всичко, за

да си щастлива.

Дженифър го погледна учудена.

— Мисля, че не те разбирам.

Рой тихо се засмя.

— Никога ли не ти е хрумвало, че те обичам, Дженифър? Мисля, че се влюбих в теб още на летището, когато стоеше толкова самотна и безпомощна.

Тя отвори уста, но нищо не можа да каже.

— Тези неща не се удават лесно на един мъж — продължи той. — Трудно ми е да произнеса думата „обич“, която всички жени на този свят жадуват да чуят. Но на теб, Дженифър, съм готов винаги да повтарям: обичам те, обичам те с цялото си сърце!

— О, Рой — промълви тихо тя. — Не мога да повярвам, че е истина! Аз също те обикнах от пръв поглед. Никога не ти казах, защото мислех, че си влюбен в Аура. О, Рой...

Той я придърпа към себе си и впи устни в нейните, така че тя не можа да се доизкаже. Държеше я здраво и я целуваше, като че ли за пръв път изпитваше сладостта на момински устни.

Тръпка премина през цялото ѝ тяло и тя изпита неописуемо желание да се люби с него. Всичките ѝ мисли и чувства се съсредоточиха в този неистов копнеж.

Толкова дълго бе жадувала тази целувка — целувка, с която да ѝ потвърди обичта си!

Той бе страстен и същевременно нежен и Дженифър се поддаде изцяло на желанието си.

Рой я обгърна със силните си ръце, леко се приведе и я повдигна от верандата. Тя се сгуши в прегръдката му. Занесе я до стаята ѝ и я изправи до стената.

Дженифър не можеше да повярва. Ето, че сънят се сбъдваше. Стоеше смутена и чакаше. Но Рой не бързаше. Първо искаше да се наслади на така дългоочаквания миг — да разголи женственото ѝ тяло, да му се любува, да го докосва и обсипва с целувки.

Бавно разкопча блузата ѝ и тя се свлече от раменете ѝ. Откриха се едрите бели гърди с тъмнокафяви връхчета. Ръцете му нетърпеливо зашариха по тялото ѝ. Милваха раменете ѝ, шията, гърдите, докосваха нежно зърната ѝ, сякаш бяха ръце на скулптор, който искаше да запомни формите, за да ги извае по-късно от глина.

Приведе се към нея и немирният му език поде страстната си игра по кожата ѝ. Тази жена го влудяваше и той щеше да направи всичко, за да я дари с насладата, която заслужаваше.

Устните му оставяха пареща диря по тялото ѝ и когато докоснаха изпъкналите връхчета на гърдите ѝ, гореща вълна се разля по тялото ѝ, блъсна се в пръстите на краката ѝ и се върна в слабините ѝ.

Неусетно я съблече, после ръката му нетърпеливо се прокрадна между краката ѝ. Дженифър изстена, притвори очи и се отпусна в обятията му. Усети как дланите му я повдигнаха нагоре и обви с крака ханша му.

Нещо туптящо и парещо се отърка в бедрата ѝ и миг след това докосна налетите ѝ с кръв устни. Копнееше да го почувства вътре в себе си, да я изпълни, да се потопи в бушуващото море на страстта.

Рой нямаше какво повече да чака. Притисна плещите ѝ към стената и с мощен тласък проникна в нея. Дженифър изкрещя от моментната пронизваща болка, която много скоро се превърна в наслада. Бурни горещи вълни изпълниха трептящото ѝ тяло. Ярка, пулсираща с ритъма на невъздържаните му движения светлина с невероятна бързина се приближаваше към нея. Още миг и...

Всичко в нея се сви, последва страхотен, разтърсващ всички фибри на тялото ѝ спазъм, после нов и нов. Нещо горещо се плисна в дълбините на събудената ѝ чувственост и я изпълни цялата.

Минути или часове бяха изминали, откакто Рой я прегърна на терасата, тя не знаеше. Лежеше на гърдите му, по-щастлива от всякога.

Рой обърна лицето и към себе си и я погледна в очите.

— Добре дошла у дома, Дженифър! Добре дошла като моя жена!
— прошепна с безкрайна нежност.

В този миг хоризонтът се обагри в пурпур и злато.

Започваше новият ден.

Издание:

Мари Колинсен. Да обичаш и да бъдеш обичана

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN: 954-439-268-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.